

நீஞ்து.

ஆழவார் திருவடிகளே சரவம்.

பிள்ளையுலகாயர்ரிசிதி ருத்தம்பியாரான

அழகிய மணவாளப்பெருமாள் நாயனுர்

அருளிச்செய்த

ஆசார்ய ஹ்ருதயம்

ஸ்ரீ காஞ்சி பிரதிவாதி பயங்கரம்

அண்ணங்கராசாரியர் பதிப்பு.

ஸத் க்ரந்த ப்ரகாசன ஸபையின்

வெளியிடு.

பிலவங்க பங்குணி விசாகம்

1968

விலை 1-00

ஆசார்யமுறைய சூரணிகைகளின்

அகராதிக் குறிப்பு

[லக்கம் - சூரணிகைகளின் பரிசை லக்கம்]

அங்கீகரிக்கவேகாசம்	186	இதின் ஒளபாதிகத்வம்	89
அங்குநம்பிசரணைன்று	192	இது உபயமுமன்றிக்கே	101
அச்சேத்யமென்னுமது	132	இந்த உட்பொருள்	38
அஜ்ஞர் ப்ரமிக்கிற	86	இந்த வதிரத்தரிப்பு	13
அடிதொழுதெழூஷ்ர	213	இப்பிறப்பே சிலநாளில்	103
அடியோம்தொடர்ந்து	120	இயற்பா மூன்றும்	50
அணையலூரப்புனைய	87	இராணைனில் நசவாக	125
அதவா வேதவேத்ய	70	இருத்து மெண்டானைய்	202
அதாவது மயர்வற	97	இருந்தமையென்றது	231
அதில் ஸம்ஸ்கருதம்	40	இருள் துயக்குமயக்கு	98
அதில்லீத்ததர்மவிதி	193	இவர்கள் தேடிநிற்க	124
அது ஐவரைவெல்வித்து	191	இவற்றுல் வரும்	116
அதுக்கு மூலம் யான்	93	இவற்றுலே ஸாதாரணம்	30
அதுக்கு மூலம் "விதயச்ச"	66	இவற்றில் ப்ராவண்யம்	187
அதுக்கு ஹேது	94	இவற்றுக்குக்காரரணம்	6
அது தத்வோபதேசம்	190	இவற்றுக்கு மத்தர	208
அதுதானும் ஆஸ்திக்ய	15	இவற்றுக்கு மூலம்	8
அத்யயநஜ்ஞாநாநு	37	இவற்றுக்கு விதிராகங்கள்	27
அத்ரி ஜமதக்நி	92	இவற்றுக்கெல்லை	4
அநந்தக்லேச	5	இவன் நடுவே	112
அந்தணர் மறையோர்	34	இவை கிட்டமும் வேட்டு	11
அபிலாஷா சிந்தநாநு	136	இயை ஜ்ஞாநதர்ச்சன	233
அருள் முடிய	29	இவை ஸலகுபத்தை	20
அவகாஹித்தாரை	176	இறுகலிறப்புக்கும்	143
அவர்களுக்குக் காயோடை	60	இன்பு மன்பும் முற்படுவது	222
அவன் முனிந்தார்த்தகு	197	உண்ணாது கிடந்தோர்	123
அவித்யாநிவர்த்தக	234	உதாத்தாதி பதக்ரம	69
அழுநீர் துஞும்ப	61	உபயப்ர தாநப்ரணவ	161
அழும் தொழும்	127	உயிர் மாய்தல்	200
அறியாதார்த்தகு	196	உறக்கம் தலைக்கொண்ட	49
அளிப்பானடியேன்	209	உருமையோடை	229
அன்றிக்கேஸ்வருபகுண	54	ஊரார் நாட்டார்	142
ஆசறுதாவியென்னும்	154	ஐந்தினே டொன்பதோடு	215
ஆதித்யராமதிவாகர	83	எண்டிசையுகல்	227
ஆப்திக்கு இவர்	67	எண்ணிலாக் குணங்கள்	225
ஆவாவென்று தானே	223	எண்ணி லும் வரும்	109
ஆற்றில் துறையில்	80	எவ்வுலகத்தெவ்வெவயும்	39
இட்கிலேன் நோன்பறிவி	102	எழுவுதோருரு	

எற்றைக்குமென்று
என்பெறுதியென்ன
என்ன துன்னதாவியிலே
என்னையும் யாவர்க்கும்
ஏதந்நிமித்தம் முன்னமே
ஒரு தலையில் க்ராமகுலாதி
ஒன்று சூடினதாய்
கடிதகடகவிகடநா
கணவலைப்படாதே
கதிர்ஞானமுர்த்திக்கு
கமலக்கண்ணன்று
கருவுள் வேறலாமை
கர்மக்ருபாபீஜம்
கர்மகைங்கர்யங்கள்
கலை வளை அஹம்
கல்பாதியில் தோற்றிற்று
களொகண்ற்றுரை
காருணிகனை
கிழைமேலை வடக்கிலவை
குழலில் நெஞ்சுசம்
கைம் முதலிழந்தார்
கோஸலகோகுல
குருசிஷ்ய க்ரந்த
கோவ்ருத்திக்கு
க்யாதிலாபபூஜா
க்ருஷ்ணக்ருஷ்ணத்வைபா
சதுர்விதமான
சந்தோகனென்று
சரண்ய முகுந்தத்வம்
சாதுசனம் நண்ணை
சாஸ்திரிகள் தெப்பக்
கிறு சீரார்ச்சாகு
சுரிகுழல் அஞ்சன
சூழ்ச்சி அகற்றினீரே
செந்திறத்த தமிழ்
செய்த நன்றி
சென்று சேர்வார்க்கு
சேர்ப்பாரைப் பச்சி
சேஷுத்வபலிர்ப்புத
சேஷுத்வ போக்க்ருதவ
சொல்லப்பட்ட வென்ற
சோராத மூவா

129	சரமணீவிதுர	95
152	ச்ரம மனம் குழும்	173
201	ஐநகதசரதவல்லாதேவ	82
224	ஐந்மாந்தரஸஹஸ்ர	99
10	ஐாத்யாசரமதிகைகளில்	31
35	ஐஞாந ச தூர்த்திகளின்	22
12	ஐஞாநத்தில் தம்பேச்சு	118
168	தமருகந்த அடியோமு	158
153	தமிழ் மாமுனிதிக்கு	91
199	தம்பிழையும் சிறந்த	156
230	தர்மவீர்ய ஐஞானத்தாலே	58
57	தாய்க்கும் மகனுக்கும்	204
9	தாயாரேதலர்	139
26	தேவதவமும் நிந்தையான	81
147	தேவிமார் பணியாநேர்	226
55	தேறும் கலங்கியென்று	119
164	தோல்புரையே போமதுக்கு	18
1	தோழிமாரன்னையர்	135
141	தயாஜ்ய தேஹவ்யாமோஹம்	185
128	தயாஜ்யோபாதேயங்கள்	3
169	தவயார்த்தம் தீர்க்க	210
105	நன்னைதார் மெய்யிலுன்	203
64	நலமருளினன்	114
96	நால்வேதங்கண்ட	47
205	நாலயலார் அயர்சேரி	140
77	நாலில் ஒன்று ப்ரவர்த்தகம்	24
16	நிலாமுற்றம் ப்ரஜஞா	146
52	நீர்பால் நெய்யமுதாய்	188
181	பகலோலக்கமிருந்து	157
214	பகவத்பக்தபரங்கள்	217
19	பகவன் ஞானவிவி	194
144	பட்டத்துக்குரியவாணியும்	106
228	பட்டம்குடகமாவன	148
138	படைத்தான் கலியென்ற	48
41	பந்துகழல் பாவை	149
108	பரதவகாரனைத்வ	218
170	பரபரனுய் நின்ற	219
150	பரமஸத்வத்தோடே	56
88	பலஸா தந்தேவதாந்தர	62
21	பாட்டுக்குக்ரியையும்	216
46	பாரத கிதைகளின்	68
220	பாஷ்யகாரர் இதுகொண்டு	65

பிரிந்த துன்பக்கடல்	180	மெய்ந்தின்று மங்கவொட்டு	207
பிரியில் இலேனுக்கு	126	மெலிவிலும் சேமம்	165
புணர்தொறுமென்ன	115	மேகம் பருகின	72
புண்ணியம் பாவம்	117	மோக்ஷதாநத்தில்	184
புரவியேழோரு காலுடைய	53	ரஹஸ்யத்துக்கு	212
பூண்டநாள் சீர்	155	ராமாயணம் நாராயண	63
பெருக்காறு பலதலைத்து	131	ருக்கு ஸாமத்தாலே	51
பெரும்பாழில் கேஷ்டர்	104	ருசிவிவசர்க்கு	163
பெரும் புறக்கடலும்	74	வடமொழி மறை	42
பெற்றும் பேறிழந்தும்	78	வத்ஸலையான மாதா	14
பேச்சுப் பார்க்கில் கள்ள	76	வம்சபூமிகளை யுத்தரிக்க	84
போக்ய பாகத்வரை	177	வரவாறில்லை வெறிதே	113
போகத்தில் தட்டுமாறும்	178	வன்பெருவானக	159
ப்ரணவ சித்தம்	171	வித்யை தாயாகப் பெற்று	121
ப்ரஹ்ம நிஷ்டரும்	206	விப்ரர்க்கு கோத்ரசரண	36
ம்ருத்கடம் போலன்றே	73	விவேக பலம்	2
மலேச்சனும் பக்தனால்	85	விவேக முகராய்	151
மண்ணினரும் மற்றை	28	விளம்ப விரோதம்	167
மண்ணேர் வின்னேர் வைப்பில்	71	வீட்டின்ப வின்பப்பாக்களில்	75
மதியாலிசைந்தோம்	160	வேதசதுஷ்டயாங்க	43
மயில் பிறைவில் லம்பு	110	வேதநூல் இருந்தமிழ்நூல்	45
மனம் செய் எல்லையில்	137	வேத வித்துக்களும்	33
மஹாத்மாக்கள் விரஹும்	189	வேதவேத்ய வைதிகோப	195
மஹாமதிகள் அச்சம்	179	வைஷ்ணவவாமநத்தில்	162
மாதவன் மலை	174	வ்யவஸாயஜ்ஞர்	166
மார்க்கபந்து சைத்யம்	111	ஸகல வித்யாதிக வேதம்	44
மாலை கங்குல் காலை	182	ஸகி வெறி விலக்கி	134
மாவருவில் கள்ளவேடம்	145	ஸத்வாஸத்வ நிதாநம்	7
மீன் நவநீதங்கள்	90	ஸம்பந்தோபாய பலங்களில்	133
முடிந்த அவாவென்றது	79	ஸஸைந்ய புத்ரசிஷ்ய	183
முந்தீர் வாழ்ந்தார்	232	ஸாதநஸாத்யங்களில்	32
முனிவரையிடுக்கியும்	107	ஸாதநஸாத்யஸ்த	198
முழுதுமாய் எங்கனும்	17	ஸாதரரைப் பரிசமிக்கும்	172
முற்பாடர்க்கு க்ரியா	221	ஸாத்யஹ்ருதிஸ்ததனுயம்	175
முளைத்தெழுந்த	25	ஸ்வாத்யாய யோகங்களை	59
மூன்றில் சுருக்கிய	23	ஸ்வீகருத ஸித்த ஸாதநர்	100
	211		

ஆசார்யஹ்ருதய குர்ணிகை

அகாதி குறிப்பு
முற்றிற்று.

ஆசார்ய ஹ்ருதயத்தில் அருளிச் செய்யப்பட்டுள்ள
முக்கிய விஷயங்களின் ஸங்கராஹம் வருமாறு:—

ஸாராஸார விவேகம் பண்ணுகைக்கு எம்பெருமான் சாஸ்தரங்களை யருள்
செய்தது.

அந்த சாஸ்தரங்களினால் தத்வஜ்ஞானம் பிறப்பதன் அருமையை நோக்கி
ஸகல சாஸ்தர தாத்பர்யமான திருமந்த்ரத்தை வெளியிட்ட
ருளினது.

சாஸ்தரங்களினுடையவும் அவற்றின் தாத்பர்யமான திருமந்த்ரத்தினுடை
யவும் விஷய பேதம் முதலியன.

அவையிரண்டிலும் ஊற்றமுடைய அதிகாரிகளின்ப்ரகாரங்களுரைத்தல்.

அந்தவியாஜத்தாலே ப்ரஸ்துதமான திருவாய்மொழியின் வைபவம்.

அதுக்கு வக்தாக்களான ஆழ்வார்களின் பிரபாவம்.

அந்த ப்ரபாவத்துக்கு மூலமான பகவந்நிர்ஹேதுக கடாக்ஷம்.

அந்த கடாக்ஷமடியாக இவர்க்குண்டான ஜ்ஞாந பக்திகள்.

அந்த ஜ்ஞாநபக்தி தசைகளில் இவர் பேசும் பேச்சுக்கள்.

அந்த பக்தி தசையில் பகவத்ப்ரேமயுக்த ரெல்லாரோடும் இவர்க்குண்
டான ஸாம்யம்.

அந்த பக்தி தசையில் பேசும் அந்யாபதேசங்களுக்கு ஸ்வாபதேசங்கள்.

அந்த பக்திக்கு இலக்கான திவ்ய தேசங்களில் நிற்கிற எம்பெருமானது
குண விசேஷங்கள்.

அந்த குணங்கள் மலிந்த எம்பெருமானை யநுபவித்து அவ்வநுபவம் உள்
ளாடங்காமே புறவெள்ளமிட்டு திவ்யப்ரபந்தங்கள் அவதரித்தமை.

பொருளொற்றுமையினால் கிடைக்கும் திருவாய்மொழிக்குழுள்ள ஸாம்யம்
கிடையிற் காட்டிலும் திருவாய்மொழிக்கு உண்டான ஏற்றம்,

இதில் ஆழ்வா ரூபதேசிக்கிற விஷயபேதம்.

அவ்வோவிஷயங்கள் தோறு முபதேசிக்கிற:அர்த்தவிசேஷங்கள் கூறல்
அந்த வ்யாஜத்தாலே உபதேசத்திற்கு இலக்கான சிஷ்யனது லக்ஷணங்
கூறுதல்.

அந்த ஸக்ஷணமில்லாதார்க்கும் இவர் உபதேசிக்கைக்கு ஹேதுக்களும்
உபதேசம் பலித்தமையும்.

உபதேசிக்கிற இத்திவ்ய ப்ரபந்தங்கள் ரஹஸ்யத்ரயார்த்த மென்பது.

அந்த ரஹஸ்யத்ரயத்திலும் ப்ரதிபாதிக்கப்படுகிற அர்த்த பஞ்சகமும்
இப்பிரபந்தகளிலே ஸங்கரஹ விவரணரூபேண சொல்லப்படுகின்
றமை ப்ரபந்தாரம்பங்களில் செய்ய வேண்டிய மங்களாசரணங்கள்
இப்பிரபந்தாதியிலுண்டானமை.

ஸாதுபரித்ராணுதிகளாலே ஜகத்ரக்ஷனூர்த்தமான ஸர்வேச்வராவதாரம்
போலே இப்பிரபந்தாவது^{ஸ்ரூபம்} மீண்பது.

இதில் பத்துப்பத்தாலும் பிரதிபாதிக்கப்பட்ட ஈச்வரனுடைய பரத் வாதி குணங்கள்.

அக்குணக்கடலானவன் இப்பத்துப்பத்தாலும் ஆழ்வார்க்கு தத்வஜ்ஞாநம் முதலாக ப்ராப்திபர்யந்தமாகப் பிறப்பித்த தசா விசேஷங்கள்.

பத்துத்தோறும் இவர் தாம் பிறர்க்கு உபதேசித்த ப்ரகாரங்கள்.

இவர்க்கு முதலிலேயே ஆர்த்தி பிறந்திருக்கச் செய்தே ஈச்வரன் இவரை இங்கு வைக்கைக்கு ப்ரதாந அப்ரதாந ஹேதுக்கள்.

இவர்க்குப் பிறப்பித்த பரபக்தி பரஜ்ஞாந பரமபக்திகளாகிற தசா விசேஷங்கள் தோன்றுமிடங்கள்.

திருவாய்மொழியாயிரத்தின் ஒன்றுன தாற்பரியத்தைக் கூறிமுடித்தல்.

ஸ்ரீ

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

எம்பெருமானூர் திருவடிகளே சரணம்.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

தனியன்கள்

ஸ்ரீ சைலேச தயாபாத்ரமித்யாதி—ப்ரணதோஸமி நித்யம்.

ஆசார்யஸ்வாந்தவக்தாரம் அபிராமவராபிதம்;

ஸ்ரீ க்ருஷ்ணதநயம் வந்தே ஜகத்குருவராநுஜம்.

த்ராவிடாம்நாயற்றருதயம் குருபர்வக்ரமாகதம்

ரம்யஜாமாத்ருதேவேந தர்சிதம் க்ருஷ்ணஸ்ருநநா.

பணவாளரவளைப் பள்ளிபயில்பவர்க் கெவ்வுயிரும்

குணபோகமென்று குருகைக்கதிபனுரைத்ததுய்ய

உணர்பாவினுட் பொருளொன்று மறியாவுவகறிய

மணவாளன் மாறன் மனமுரைத்தான் வணமுடும்பைவந்தே.

மாதவத்தோன் மாறன்மனம் கூறும் மணவாளன்.

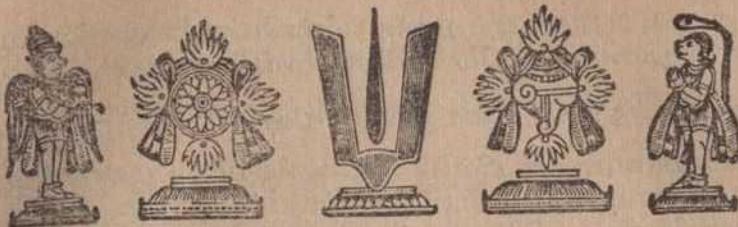
தோதவத்தித் தூய்மைறயோரான பெற்றூர்—நீதியினால்

ஆங்கவர் தாள் சேர்பெற்றராயிமணவாளமுனி

பூங்கமலத்தாள்கள் நெஞ்சே போற்று.

அழகிய மணவாளப்பெருமாள் நாயனூர்

திருவடிகளே சரணம்.

அழகிய மணவாளப்பெருமான் நாயனார்

அருளிச்செய்த

ஆசார்ய ஹ்ருதயம்.

(முதல் ப்ரக்ரணம்)

1. காருணிகனை ஸர்வேச்வரன் அறிவிலாமனிசர் உணர்வென்னும் சுடர்விளக்கேற்றிப் பிறங்கிருள் நீங்கி மேலிருந்த நந்தா வேத விளக்கைக்கண்டு நல்லதும் தீயதும் விவேகிக்கைக்கு மறையாய் விரிந்த துளாக்கமில் விளக்கில் கொளுத்தின ப்ரதீபமான கலைகளை நீர்மையி னலருள் செய்தான்.
2. விவேகபலம் வீடுபற்று.
3. த்யாஜ்யோபாதேயங்கள் ஸாகதுக்கங்கள்.
4. இவற்றுக்கெல்லை இன்புதுன்பளி பன்மாமாயத்தமுந்துகையும், களிப்பும் கவர்வுமற்றுப் பேரின்பத்தின்புறுகையும்.
5. அநந்தக்லேச நிரதிசயாநந்த ஹேது—மறந்தேன் அறியகிலாதே உணர்விலேன் ஏனிலேன் அயர்த்தென்றும், உய்யும்வகை நின்ற வொன்றை நன்கறிந்தனன் : உணர்வினுள்ளே : ஆம்பரி சென்றும் சொல்லுகிற ஐஞாதவ்ய பஞ்சக ஜஞாநாஜஞாநாநங்கள்.
6. இவற்றுக்குக் காரணம் இரண்டி லொன்றினில் ஒன்றுகைகள்.
7. ஸத்வாஸத்வநிதாநம் இருள்தரும் அமலங்களாகவென்னும் ஐஞம் ஜாயமாநகாலகடாக்ஷங்கள்.
8. இவற்றுக்கு மூலம் இருவல்லருள் நல்வினைகள்.
9. கர்மக்ருபாபீஜம் பொய்ந்தின்ற அருள் புரிந்த வெங்கிற அவித்யா ஸெலஹார்தங்கள்.
10. ஏதந்திமித்தம் முன்னமே முதல்முன்னமேயான அசிதயநாநாதி ஸம்பந்தங்கள்.
11. இவை கிட்டமும் வேட்டுவேளானும் போலே ஓண் பொருள் பொருள்லாத(வை) என்னுதே நானிலாத யானுமுளனுவெண்கிற ஸாம்யம்பெறத் தின்றாதி அந்தமும் வாழ்வுமாகிற ஹாநி ஸத்தைகளை யுண்டாக்கும்.

12. ஒன்று கூடினதாய் பற்றறுக்க மீண்டொழிலையாலே பழவடியே னென்னுமதொன்றுமே ஒழிக்க வொழியாதது.
13. இந்தவுதிரத்தரிப்பு த்ரைகுண்ய விஷயமானவற்றுக்குப்ரகாசகம்.
14. வத்ஸலையானமாதா பிள்ளை பேகணியாமல் மண்தின்ன விட்டு ப்ரத்யேளஷுதமிமூபோலே எவ்வயிர்க்கும் தாயிருக்கும் வண்ண மானவிவனும் ருசிக்கிடாகப் பந்தமும் பந்த மறுப்பதோர் மருந்தும் காட்டுமிரே.
15. அதுதானும் ஆஸ்திக்யவிலேக அந்ய சேஷுத்வ ஸவஸ்வாதந்தர்ய நிவருத்தி பாரதந்தர்யங்களை யுண்டாக்கினவழி.
16. சதுர்விதமான தேஹவர்ணைச்ரமாதிகார பல மோக்ஷ ஸாதந கதி யுகதர்மவ்யூஹ ரூபக்ரியாதிகளை அறிவிக்கிற பாட்டுப் பரப்புக்கு— பெரிய தீவினில் ஒன்பதாம் கூறும் மாணிடப் பிறவியும் ஆக்கை நிலையும் ஈரிண்டிலொன்றும் இளமையு மிசைவு முண்டாய் புகு வரேலு மென்கிறதுக்குள்ளே விக்நமற நின்றவா நில்லாப் ப்ரமாதி யைக் கொண்டு அறக்கற்கை அரிதென்றிரே வேதஸாரோபநிஷத் ஸாரதராநுவாக ஸாரதம காயத்ரியில் முதலோதுகிற பொருள் முடிவான சுருக்கைத் தெய்வவண்டாய் அன்னமாய் அமுதம் கொண்டவன் சாகைகளிலும் ஓதம்போல்கிவர் நால்வேதக் கடவு லும் தேனும் பாலு மழுதுமாக வெடுத்துப் பெருவிசும்பருஞும் பேரருளாலே சிங்காமை விரித்தது.
17. முனிவரை யிடுக்கியும் முந்தீர் வண்ணனையும் வெளியிட்ட சாஸ்த்ர தாத்பர்யங்களுக்கு விசிஷ்ட நிஷ்கரஷ்ட வேஷங்கள் விஷயம்.
18. தோஸ்புரையே போமதுக்குப் பழுதிலா யோக்யதை வேணும்; மனமுடையீரென்கிற சரத்தையே அமைந்த மர்மஸ்பர்சிக்கு நானும் நமருமென்னும்படி ஸர்வருமதிகாரிகள்.
19. சாஸ்த்ரிகள் தெப்பக்கையரப்போலே இரண்டையு மிடுக்கிப் பிறவிக்கடலை நீந்த ஸாரஜ்ஞர் விட்டத்திலிருப்பாரைப் போலே இருகையும் விட்டுக் கரைகுறுகும் காலமென்னுவர்கள்.
20. இவை ஸவரூபத்தை உணர்ந்துணர்ந் துணரவும் உணர்வைப் பெறலூர மிகவன்றவழும்ண்டாம்.
21. சேஷுத்வ போக்தருத்வங்கள் போலன்றே பாரதந்தர்ய போக்யதை கள்.
22. ஜ்ஞாந சதுர்த்திகளின் மேலேயிரே ஆநந்த ஷஷ்டிகளுக்கு உதயம்.
23. முளைத்தெழுந்த ஸமர்யதுல்யயாதாதுத்ம்யசரமம் விதியில் காணும் ப்ரதமமத்யமதசைகளைப் பகல்விளக்கும் மின்மினியுமாக்கும்.
24. நாவல் ஒன்று ப்ரவர்த்தகம், ஒன்று நிவர்த்தகம்.

25. முற்பாடர்க்கு க்ரியாங்கமானவை யிரண்டும் செயல் தீர்ந்தார் வ்ருத்தியில் ஸ்வநிர்ப்பந்தமறுக்கும்.
26. கர்மகைங்கர்யங்கள் ஸத்யாஸ்தய நித்யாநித்ய வர்ண தாஸ்யாநு குணங்கள்.
27. இவற்றுக்கு விதிராகங்கள் ப்ரேரகங்கள்.
28. மண்டினரும் மற்றயாருமாச்சரயம்.
29. அருள்முடிய நிறுத்தி அடைய நின்றதும் நல்லதோரருள்தன்னுலே நன்று மெளியனுகிறதும் விஷயம்.
30. இவற்றுலே ஸாதாரண மஸாதாரண மென்னும்.
31. ஜாத்யாசரம தீகைகளில் பேதிக்கும் தர்மங்கள்போலே அத்தா ஸிச் சேவகத்தில் பொதுவானது நழுவும்.
32. ஸாதநஸாத்யங்களில் முதலும் முடிவும் வர்ணதர்மிகள் தாஸ வ்ருத்திகளென்று துறைவேற்றுவித்தது.
33. வேதவித்துக்களும் மிக்க வேதியரும் :சந்தஸாம் மாதாவாலும் அதுக்கும் தாயாய் தாயினுமாயின செய்யுமத்தாலும் பிறப்பிக் குமது இருவர்க்கும் ச்ரேஷ்ட ஐந்மம்.
34. அந்தனர் மறையோ ரென்றும் அடியார் தொண்டரென்றும் இவர்களுக்கு நிருபகம்.
35. ஒருதலையில் க்ராமகுலாதிவ்யபதேசம் குலந்தருமென்னும் மாசில் குடிப் பழியென்று பதியாகக் கோயிலில் வாழுமென்பர்கள்.
36. விப்ரர்க்கு கோத்ர சரண ஸம்தர கூடல்தர் பராசர பாராசர்ய போதாயநாதிகள்; ப்ரபந்ந ஜநகூடல்தர் பராங்குசபரகாலயதிவ ராதிகள்.
37. அத்யயஞ்ஞாநாநுஷ்டாநங்களாலே ப்ராஹ்மண்ய மாகிருப் போலே சந்தங்களாயிரமுமறியக் கற்று வல்லாரானால் வைஷ்ண வத்வளித்தி.
38. இந்த உட்பொருள் "கற்றுணர்ந்து மேலைத்தலைமறையோ ராகா தாரை அயல்சதுப்பேதிமாரென்று உத்பத்தி நிருபிக்கும்.
39. எவ்வுலகத் தெவ்வைவயும் என்கையாலே வேதம் பறுவிதம்.
40. அதில், ஸம்ஸ்க்ருதம் த்ராவிடமென்கிற பிரிவு ருகாதி பேதம் போலே.
41. செந்திறத்த தமிழென்கையாலே ஆகஸ்த்யமுமநாதி.
42. வடமொழிமறையென்றது தென்மொழிமறையை நினைத்திறே.
43. வேதசதுஷ்டயாங்கோபாங்கங்கள் பதினாலும்போலே இந்நாலுக் கும் இருந்தமிழ்நூல் புலவர் பனுவலாறும், மற்றையெண்மர் நன்மாலைகளும்.

44. ஸகலவித்யாதிகவேதம்போலே இதுவும் திவ்யப்ரபந்தப்ரதாநம்.
45. வேதநூல் இருந்தமிழ்நூல் ஆஜ்ஞை ஆணை வசையிலேதமில் சருதி செவிக்கினிய ஒதுக்கின்றதுண்மை பொய்யில்பாடல் பண்டை நிற்கும் முந்தையழிவில்லா வென்னும் ஸ்தங்களொக்கும்.
46. சொல்லப்பட்ட வென்றவிதில் கர்த்தருத்வம் ஸ்மருதி அத்தை ஸ்வயம்பூ படைத்தானென்றது போலே.
47. நால்வேதங்கண்ட புராணரிவி மந்த்ரதர்சிகளைப் போலே இவரையும் ரிவிமுனி கவியென்னும்.
48. படைத்தான்கவி யென்றபோதே இதுவும் யதாழூர்வ கல்பநமாமே.
49. உறக்கம் தலைக்கொண்டபின்னை மறைநான்குமுனர்ந்த தங்களப் படையே ஒதின சந்தச்சதுமுகன் சலங்கலந்த வெண்புரிநூல் மானுரி திரிதந்துண்ணும் காமனுடல் இருக்கிலங்கு ஜ்யேஷ்டபுத்ராதிகளுக்கு மறைபயந்தாப்போலே ஆதுமில் காலத் தெந்தையான ளாய்முதலப்பன் பிரமகுருவாய் இராப்பகல் முன்சொல்ல, கற்றனமே யென்றவிவரும் நாவினால் நன்மை யாலென்று ஒதுவல்ல பிராக்களைக் கண்மின்களென்று சொல்பயிற்ற, வேதம் ஒதுவாரோத்தாகையாலே ஆதர்வணுதிகள் போலே இதுவும் பேர்பெற்றது.
50. இயற்பா மூன்றும் வேதத்ரயம் போலே ; பண்ணைர் பாடல் பண்புரையிசைகொள் வேதம் போலே.
51. ருக்கு ஸாமத்தாலே ஸரஸ்மரய் ஸ்தோபத்தாலே பரம்புமா போலே சொல்லார்தொடையல் இசைகூட்ட அமர்சுவையா யிரமாயிற்று.
52. சந்தோகனென்று, ஸாமாந்யமாகாமல் முதலிலே பிரித்து யாழில் கானஸ்வருபியைப் பாலையாகியென்று விசேஷிக்கை யாலே வேதகிதச்சாமி நானென்ற ஸாமம் தோன்ற உத்கிதப்ரணவத்தை ப்ரதமத்திலே மாருடி சரமகதி முடிவாகத் தொண்டர்க்கமுதென்ன தேவாந்நமாக்கி மஹா கோஷ நல்வேதவொலி போலே மாஹாத்யயநமென்னப் பாடுகையாலே இத்தைச் சாந்தோக்ய ஸமமென்பர்கள்.
53. புரவியே மொருகாலுடைய தேரிலே திருச்சக்கர மொத்துக் காலசக்கரச் செங்கோல் நடாவி ஜ்யோதிச்சக்ர வொளிசுருக்கி அக்நீஷாமீய தேஜோம்ருதத்துக்கு ஊற்றும் மந்தேஹர்க்குச் செந்தியும் முக்திமார்க்கத் தலைவாசலும் கண்ணூவான் கண்ணில் பிறந்த கண்மனியும் த்ரயீமயமுமான மன்டலத்திலே தண்டா மரை சுமக்கத் தோள்வளையும் குழையும் திருச்செய்ய முடியும் ஆரமும் படையும் திகழும் பொன்மேனியும்

செஞ்சுக்டர்த் தாமரைக் கண்ணுமாய் அனிநிறமூர்த்தி ஈதென் னும்படி இரண்டையும் தன்னிறமாக்குகிற செய்யாளான வித்யை யோடே அருக்கன் மேவின ஸதாத்யேய தேஜஸ்ஸின் ஸாமர லோத்காந நாமமுள்ளுறையான ஆத்யந்தங்களாலே ஓராயிரமா மவற்றிலே, ஒன்றை ஆயிரமுகத்தினாலுள்ள தீர்த்தம் போலே தீர்த்தங்களாயிரமுமாக விஸ்தரிக்கிறுரென்று வேதகுருபதேசம்.

54. அன்றிக்கே ஸ்வருபகுண விழுதுசெஷ்டிதங்களை விசதமாக்குகிற பஞ்சராத்ர புராணேதிஹாஸங்கள் போலே நீலபா ரூபோக்தி தெரியச்சொன்ன வேதோபப்ரும்ஹணமென்பர்கள்.
55. கல்பாதியில் தோற்றிற்று வர்ணிக்கும் சதுர்முகன் ச் சந்தஸ்ஸாம் மோஹசாஸ்த்ரப்ரவர்த்தகன் பிணச்சடலை வெந்தாரக்குமாறு மணிந்து ஏறேற்றிச் சுழன்றுமூலமமர் பிச்சத் தெளிந்து தான் வணங்குமா றுரைக்கக் கேட்டஸஜாதியர் ப்ரஸாதமும் ஆர்ஷமுலம்.
56. பரமஸ்தவத்தோடே உள்ளியுரைக்கும்நிறைஞானத்தயஞும் சிவ ஞம் திருமாலங்கள் கொண்டு இவர் பாடினார்.
57. கருவள் வேறலாமை அரன்யனெனச் செய்யுமவைபோலே மூவுருவா முதல்வன் துப்பரவாலே பரம கவிகளால் பாடுவியாது நேர்ப்படச் சொல்லும் நீர்மையிலாவென்னைத் தன்னுக்கி என்ன முதல் வந்து புகுந்து தப்புதலறத் தன்னை வைகுந்தனகத் தன் சொல் லால் தானே துதித்து மலக்கு நாவியல் மொய்ய சொல்லால் சொல்லவல்லேனன்று நானும் சொல்லி நாடும் கையெடுக்கும் படி என் சொல்லால் யான் சொன்ன இன்கவி யென்பித்தா னென்றாரே.
58. தர்மவீர்யஜ்ஞானத்தாலே தெளிந்து ஹ்ரஷ்டராய் மேலே மேலே தொடுப்பாரைப் போலன்றே அருளின பக்தியாலே உள்கலங்கிச் சோகித்து மூவாறுமாஸம் மோஹித்து வருந்தி யேங்கித் தாழ்ந்த சொற்களாலே நூற்கிறவிவர்.
59. ஸ்வாத்யாய யோகங்களைக் கற்றும்: தெளிந்தும் கண்டமைமைப் பாலே ஒதியுணர்ந்தவர் இன்னு மாசாபாசபத்தர்; அவன் வழங்கும் திவ்ய சகஞ்சஸ்ஸாலே நேரே கார்செறிந்த நீரூடி கட்கரிய அரும் பொருளைக் கண்டபோதே யாழுருமை யென்னும்படி இவர்க்கு வனபாசங்கள் நீங்கிற்று.
60. அவர்களுக்குக் காயோடென்னுமிவையே தாரகாதிகள்; இவர்க்கு எல்லாம் கண்ணனிறே.
61. அழுநீர் துரும்பக் கடலும் மலையும் விசம்பும் துழாய் திருமா வென்று எங்கே காண்கேனென்னுமிவரலமாப்பு அவர்களுக்குப் புத்ரவியோகத்திலே.

62. பலஸாதநடேவதாந்தரங்களில் இவர்கள் நினைவு பேச்சிலேதோன்றும்
63. ராமாயணம் நாராயணகதை யென்று தொடங்கி கங்காகாங்கே யஸம்பவாத்யஸத்கிர்த்தநம்பண்ணின் எச்சில்வாய் சுத்தி பண்ணை மல் திருமாலவன் கவியென்ற வாயோலைப் படியே மாற்றங்களாய்ந்துகொண்டு உரிய சொல்வாய்த்தவிது வேதாதிகளில் பெளருஷ மாநவ கீதா வைஷ்ணவங்கள் போலே அருளிச் செயலில் ஸாரம்.
64. குருசிஞ்யக்ரந்த விரோதங்களைப் பரமதாதிகளாலே பரிஹரியாமல் செஞ்சொல் செந்தமிழ் இன்கவி பரவியழைக்கு மென்று அந்யோந்யம் கொண்டாடிப் பேசிற்றே பேசுமேககண்டரில் என்னில் மிகுவென்னுமிவ ரூரைகொளின்மொழிகொண்டு சாஸ்தரார்த்தங்கள் நிர்ணயிக்க வேண்டுகையாலே வலங்கொண்ட விதுக்குச் சேராதவை மநுவிபரீதங்கள் போலே.
65. பாஷ்யகாரர் இதுகொண்டு ஸுத்ரவாக்யங்கள் ஒருங்க விடுவர்.
66. அதுக்கு மூலம்—“விதயச்ச” என்கிற பரமாசார்ய வசநம்.
67. ஆப்திக்குஇவர் சுருதி மார்க்கண்டேயன் பார்த்த னெங்கிற விவை வயாஸ மநு ப்ரஹ்மவாதிகளை வேதம் சொல்லுமா போலே.
68. பாரதகீதகளின் வேதோபநிஷத்தவம் போலே இதுவும் வ்யாக்க்யையானாலும் வேதரஹஸ்யமாம்.
69. உதாதாதிபத்ரம ஜூடாவாக்ய பஞ்சாதி பாத வ்ருத்த ப்ரச்ந காண்டாஷ்டகாத்யாயாம்ச பர்வாத்யலங்காரங்கள் போலே எழுத்தசை சீர்ப்பந்தமடி தொடை நிரைநிரையோசை தளையினம் யாப்புப் பாத்துறை பண் இசை தாளம் பத்து நூறுயிரம் முதலான செய்கோலம் இதுக்கு முன்டு.
70. அதவா வேதவேதயந்யாயத்தாலே பரதவபர முதுவேதம் வழு ஹவ்யாப்த்யவதரணங்களில் ஓதின நீதி கேட்டமநு படுக்கதை களாய் ஆகமூர்த்தியில் பண்ணிய தமிழானவாறே வேதத்தை த்ராவிடமாகச் செய்தாரென்னும்.
71. மண்ணேடினஸஹஸ்ரயஜலம் தோதவத்திச் சங்கணி துறையிலே துகில் வண்ணத் தெண்ணீராய் அந்தஸ்ஸதத்தைக் காட்டுமா போலே அல்பச்சுருதர் கலக்கின ச்சுருதி நன்னூனத்துறை சேர்ந்து தெளி வுற்று ஆழ்பொருளையறிவித்தது-
72. மேகம் பருகின ஸமுத்ராம்புபோலே நூற்கடற் சொல் இவர்வாயனவாய்த் திருந்தினவாறே ஸர்வதா ஸர்வோப ஜீவ்யமாமே.
73. மருத்கடம் போலன்றே பொற்குடம்.

74. பெரும்புறக் கடலும் சுருதிலாகரமும் அலைத்து ஆழ்ந்து ஒடு மிடங்களில் அயோக்யர்க்குச் சமைத்த மடுவும் சாய்கரக மும் மாநமேயசரம்,
75. விட்டின்ப வின்பப்பாக்களில் த்ரவ்ய பாஷா நிருபணஸமம் இன்பமாரியி வாராய்ச்சி.
76. பேச்சுப் பார்க்கில் கள்ளப் பொய்ந்தூல்களும் கராஹ்யங்கள்; பிறவி பார்க்கில் அஞ்சா மோத்தும் அறு மூன்றும் கழிப்பனும்.
77. க்ருஷ்ண க்ருஷ்ணத்வைபாய நோத்பத்திகள் போலன்றே க்ருஷ்ண த்ருஷ்ணத்தவ ஐந்மம்.
78. பெற்றும் பேறிழந்தும் கன்னிகையானவனும் எல்லாம் பெற்றாளா யும் தத்துக் கொண்டாள் என்பர்நின்றூரென்னு மவனும் நெடுங்காலமும் நங்கைமீரென்னு மிவருக்கு நேரன்றே.
79. மீநவநீதங்கள் கந்திக்குமிடமும் வெறிகொள்துழாய் கமமு மிடமும் தன்னிலொக்குமோ?
80. ஆற்றில் துறையில் ஊரிலுள்ள வைஷம்யம் வாசாமகோசரம்.
81. தேவத்வமும் நிந்தையானவனுக்கு ஓளிவரும் ஜநிகள் போலே ப்ரஹ்மஜுஞ்மமும் இழுக்கென்பார்க்குப் பண்டைநாளில் பிறவி உண்ணூட்டுத் தேசியே.
82. ஐநக தசரத வஸாதேவ குலங்களுக்கு முத்த பெண்ணும் நடுவில் பிள்ளையும் கடைக் குட்டியும்போலே இவரும் பிறந்து புகழு மாக்கமுமாக்கி அஞ்சிறையு மறுத்தார்.
83. ஆதித்ய ராமதிவாகராச்சுதபாநுக்களுக்குப் போகாத உள்ளிருள் நீங்கி சோவியாத பிறவிக்கடல் வற்றி விகளியாத போதில் கமலமலர்ந்தது வகுளப்புஷ்ண பாஸ்கரோதயத்திலே.
84. வம்ச பூமிகளை யுத்தரிக்கக் கீழ்க்குலம்புக்க வராஹ கோபாலரைப் போலே இவரும் நிமக்நரை யுயர்த்தத் தாழவிழிந்தார்.
85. மலேச்சனும் பக்தனுளை சதுரவேதிக எறுவர்த்திக்க அறிவு கொடுத்துக் குலதைவத்தோடொக்கப் பூஜை கொண்டு பாவந தீர்த்தப்ரஸாதனுமென்கிற திருமுகப் படியும், விச்வாமித்ர விஷ்ணுசித்த துலஸீப்ருத்யரோடே உள்கலந்து தொழுகுல மானவன் நிலையார் பாடலாலே ப்ராஹ்மண வேள்விக் குறை முடித்தமையும், கீழ்மகன் தலைமகனுக்கு ஸமஸ்காவாய்த் தம் பிக்கு முன்பிறந்து வேலும் வில்லும்கொண்டு பின்பிறந்தாரைச் சோதித்துத் தமையனுக்கு இளையோன் ஸத்பாவம் சொல்லும் படி ஏககுல மானமையும், தூது மொழிந்து நடந்து வந்தவர் களுடைய ஸம்யக்ளகுண ஸஹபோஜநமும், ஒருபிறவியிலே இரு பிறவியானரிருவர்க்கு தார்மஸலந்து ஸ்வாமிகள் அக்ரபூஜை கொடுத்தமையும், ஜவரில் நால்வரில் மூவரில் முற்பட்டவர்கள்

ஸந்தேஹியாமல் ஸஹஜரோடே புரோடாசமாகச் செய்த புத்ர க்ருத்யமும், புஷ்பத்யாக போக மண்டபங்களில் பணிப்பூவு மால வட்டமும் வீணையும் கையுமான அந்தரங்கரை முடிமன்னவனும் வைதிகோத்தமரும் மஹாமுனியும் அநுவர்த்தித்தக்ரமமும், யாகாநுயாகோத்தர வீதிகளில் காயாந்நஸ்தலசுத்திபண்ணின வருத்தாசாரமும் அறிவார்க்கிறே ஐந்மோத்கர் ஓபகர்ஷங்கள் தெரிவது.

86. அஜ்ஞர் ப்ரமிக்கிற வர்ணாசரமவித்யாவ்ருத்தங்களை கர்த்தபஜன்மம் ச்வபசாதமம் சில்பனைபுணம் பஸ்மாஹாதி சவவிதவாலங்கார மென்று கழிப்பர்கள். .... *

இரண்டாம் ப்ரகரணம்

87. அணையலூரப்புனைய அடியும் பொடியும்படப் பர்வத பவநங்களிலே ஏதேனுமாக ஜநிக்கப் பெறுகிற தீர்யக்ஸ்தாவர ஐந்மங்களைப் பெருமக்களும் பெரியோரும் பரிக்ரஹித்து ப்ரார்த்திப்பர்கள்.
88. சேஷ்தவ பஹிரப்பூத ஐஞாநாநந்தயயைனையும் ஸஹியாதார் தயாஜ் யோபாதியை ஆதரியார்களே.
89. இதின் ஒளபாதிகத்வம் ஒரு ராஜா தன்னை மறைமுனிவனுக்கின வன் நீசனுக்குவித்த ராஜாவை வாரே உறுப்பாக யஜிப்பித்து ஸ்வர்க்கமேற்றினபோதே தெரியும்.
90. மாவருவில் கள்ளவேடம் திருந்து வேதமலமான மானிடம் பாடல், ஸர்வவர்ண சூத்ரத்வம், காடுவாழ் சாதியில் கடல்வண்ணன் வேடம், தென்னுரையில் ஹரிகிர்த்தி, ச்வபசாரில் பத்திபாசனமு மறிவார் ஆராரமர ரென்னவேற, அறியாதார் சாதியந்தணர் களேலும் தகரவிழுவர்.
91. தமிழ் மாமுனிதிக்கு சரண்யமென்றவர்களாலே க்வசித்க்வசித் தென்று இவராவிரப்பாவம் கலியும் கெடும்போலே ஸமுசிதம்.
92. அத்ரி ஜமதக்கி பங்க்கிருத வஸா நந்த ஸமநுவானவனுடைய யுகவர்ண க்ரமாவதாரமோ? வ்யாஸாதிவதாவேசமோ? முதுவர் கரைகண்டோர் சிரியரிலே ஒருவரோ? முன்னம் நோற்ற அனந்தன்மேல் புண்ணியங்கள் பலித்தவரோவென்று சங்கிப்பர்கள்.
93. அதுக்குழலம்—யான் நீ என்று மறுதலைத்து வானத்து மண்மிசை மாறும் நிகருமின்றி நிலையிடம் தெரியாதே தெய்வத்தின மொருவகைக்கொப்பாக இனத்தலைவன் அந்தாமத்தன்பு செய்யச் சேர்ந்தமைக் கடையாளமுளவாக உசந்துகந்து திமிர் கொண்டாலொத்து நாட்டியல்வொழிந்து சட்டரயோட்டி மதா வலிபதர்க்கு அங்குசமிட்டு நடாவிய கூற்றமாய்த் தீயன மருங்கு

வாராமல் கலியுகம் நீங்கிக் கிதயுகம் பற்றிப் பட்டெழுபோதறி யாதிருந்த ப்ரபாவம்.

94. அதுக்குஹது—ஊழிதோறும் சோம்பாது ஒன்றிப் பொரு ளென்றவிமகிழ்ந்து முற்றுமாய்நின்று நூலுவரைத்து யோகு புணர்ந்து கண்காணவந்து ஆள்பார்க்கிறவன் உலகினதியல்வை நல்வீடுசெய்ய இனக்குப் பார்வைதேடிக் கழலலர் ஞான முருவின முழுதுமோட்டின பெருங்கண் எங்குமிலக்கற்று அங்பொடு நோக்கான திசையிலே ஆக்கையில் புக்குழன்று மாறிப் படிந்து துளங்குகிறவர்மேலே படப் பக்கநோக்கறப் பண்ணின விசேஷங்கடாக்கம்.
95. சரமணீ விதுர ரிஷிபத்திரிகளைப் பூதராக்கின புண்டார்காக்ஷன் நெடுநோக்கு சாபமிழிந்தென்னப் பண்ணுமிரே.
96. கோவருத்திக்கு நெரிஞ்சியைப் புல்லாக்கினவன் ஜகத்திதார்த்த மாக எனக்கே நல்லவருள்களென்னும்படி ஸர்வஸௌஹார்த ப்ரஸாதத்தை ஒருமடை செய்து இவரைத் தன்னுக்க லோக மாகத் தம்மைப்போல ஆக்கும்படியானார்.
97. அதாவது மயர்வறமதிநல்லமருஞ்கை.
98. இருள் துயக்கு மயக்கு மறப்பென்கிற அநுதய ஸம்சய விபர்யய விஸ்ம்ருதிகளற்று மலர்மிசை யெழுகிற ஞானத்தைக் காதலன்பு வேட்கை அவா வென்னும் ஸங்க காமாநுராக ஸ்நேஹா தயவல்தா நாமங்களோடே பரமபக்திதசை யாக்குகை.
99. ஐந்மாந்தர ஸஹஸ்ர நல் தவங்களாலே க்யாதகுலங்களிலே பிறந்து எழுதி வாசித்து தத்வஜ்ஞராய்க் குளித்து ஓதி உரு வெண்ணு மந்தி ஜவேள்வி அறுதொழில்களால் மிக்கு ஊன் வாடப் பொருப்பிடைத் தாம் வருந்தித் துன்ப வினைகளை விடுத்து விவேக சமாதிகள் வளர எட்டுநீக்கி எட்டுமிட்டு எட்டி ணை பேதப் பூவில் சாந்தொடு தேவகாரியம் செய்து உள்ளம் தூயராய் வாரிய் புன்புலவகத்தினுள் இளைப்பினையடைவே விளக்கினைக்கண்டு யோகநீதி நண்ணி அறம் திகழுமறையோர் மனந்தன்னுள் அமர்ந்துறையும் அரும்பெரும் சுடரைக் கண்கள் சிவந்திற்படியே மனவுட்கொண்டு நிரந்தரம் மறவாமை தொடக்கருஸ்மருதியாய் கணவில் மிக்க தர்ச்சநஸமமாய் ஆகத் துப் புலகு மத்யர்த்தப்ரியமாய் வைகும் சிறப்புவிட்டுக் குற்றேவ வெண்ணுத அநந்ய ப்ரயோஜிநமாய் வேதநோபாஸந ஸேவாத் யாநாதிகளென்று சொல்லுமது ஸாத்யஸாதநபக்தியாக சாஸ்தர ஸித்தம்.
100. ஸ்வீகருத ஸித்த ஸாதநர் இத்தை ஸாத்யமாக இரக்க ப்ராப்திக்கு முன்னே ஸித்திக்கும்.

101. இது உபயமுன்றிக்கே அறியாக்காலத்தே ஒக்கப் பிறந்து தமுவிநின்று கட்டமே நோயாயுலர்த்தி வீழ்ந்தலப்பாய் த்யாகஸ் வீகார நிஷ்டா ஹாநிகளாக்கி ஸத்தாபோக வருத்தி யுபகரண மாவதொன்று.
102. இடகிலேன் நோன்பறிவிலேன் கிற்பன் கீழ்நாள்க ளென்கை யாலே ஸாதநத்ரய பூர்வாப்யாஸஜமல்ல.
- 103; இப்பிறப்பே சிலநாளிலென்றபோதே இரண்டும் கழியும்.
104. பெரும்பாழில் கேஷ்டரஜ்ஞன்பெரும்செய், கவியாரேவ ஆளும் வன்குறும்பர் குடியேறிப் பெருங்குடியும் தங்கள் கருத்துள்ளே யாக்கிப் படிந்துண்ணும் போகத்தே தூராதே பொறுக்கொணுப் போகத்துக்குக் காவல் செய்து குமைத்துத் திரித்து வீழ்த்தி வலித்தெற்றி அருவியறுத்துக் கடனுயின இறுப்பிக்கப் பாழ்த்த விதியானவாறே தன்பால் மனம்வைப்பிப்பதாகத் தேயந்தற மன்னி ஓள்வாருருவி வினைத்தாற்றை வேரருவித்துத் தீக்கொள்ளிக் கவவை யெருவிட்டு அமுதவாறுதலைப்பற்றி ஈரியாய்க் கசிந்ததிலே ஈரநெல்வித்தி எழுநாற்றுக்களையையும் வேர் முதல் மாய்த்துப் பட்டிச்சேவதக்கி மீது கொள்ளாமல் குறிக்கொள்வித்துக் கடல்புரைய விளைந்து தலைவணக்கின வாறே நாளுநாள். கோட்குறையாக நின்றூரறியாமல் குந்தம் கொண்டு ஆராமையுண்டு காலக்கழிவாலே நிலத்துகாமல் பற்ற றுத்துத் தாண்டாலடித்துப் பதரறுத்துப் போர்த்ததோல் விடுத்து ஸாங்கும வொட்டும் நீரிலே கழுவி வேறேர் கலத் திட்டுப் பெந்தொடி மடந்தையரைக்கொண்டு ஷட்குண ரஸாந்ந மாக்கி வானேர்க்கு ஆராவமுதானவாறே முற்றுமுன்ன முன்னம் பாரித்து உழுவதோர் நாஞ்சில்கொண்டு பெருக முயலும் பத்தியுழவன் க்ருஷிபலமிரே.
105. கோலல கோகுல சராசரம் செய்யுங்குணமொன்றின்றியே அற்புதமென்னக் கண்டோம்.
106. பட்டத்துக்குரிய வாணையு மரசும் செய்யுமவை ஆராயாது.
107. முந்நீர் வாழ்ந்தார் குட்டும் கோவையாழி யென்கிற ஸாக்ஷாத் க்ருத ஸ்வப்பரவ்ருத்தாந்தர்க்கு யாத்ருச்சிகாதிகளுண்டாகில் தோன்றும்.
108. செய்தநன்றி தேடிக் காணுதே கெடுத்தாய் தந்தா யென்ற அத்வேவாபிமுக்க்யங்களும் ஸத்கர்மத்தால்லல்ல,
109. எண்ணிலும் வரும் கண்ணைக்கு எண்டானுமில்லை,
110. மதியால் இசைந்தோ மென்னும் அநுமதிச்சைகள் இருத்துவ மென்னுத வெண்ண இசைவித்த எண்ணைச்சவின்து,

111. மாதவன் மலை நீர் நிழலென்று ஏறிமேது—வயாவிருத்தியுக்தி அந்யார்த்தம் அபுத்திபூர்வம் அவிலிதம் பலவிஸத்ருசம் பலாந்தரஹேது.
112. இவன் நடுவே அடியானென்ன ஓலைப்படாப்ரமாணம் பக்ஷபாதி ஸாக்ஷி வன்களாவில்நுபவமாக இந்திரரூலங்கள் காட்டிக் கொள்ளக் காப்பாரற்று விதி குழந்தது.
113. வரவாறில்லை வெறிதே என்றறதி யிட்டபின் வாழ் முதலென்றை ஸாக்ருத மொழியக் கற்பிக்கலாவதில்லை.
114. நலமருளினன் என்கொலென்று ஆழமலகுடம் அருளால் மன்னு மிவர்க்கு அன்புக்கடியானதுவே அடிசேருகைக்கும் ஸாதநம்.
115. புணர்தொறு மென்னக் கலந்து பிரிந்து ஐஞாந பக்திகளை வளர்த்தது கனங்குழையிடக் காது பெருக்குதலும் மாஸோப வாஸிபோஜநப் புறப்பூச்சும் போலே ஆற்ற நல்ல மாபோகச் சிரமமாக.
116. இவற்றால் வரும் ஸம்ச்சேஷன் விச்வேஷங்களாகிறன—எளியனுய நிற்குமரியனுய் எய்தானென்கிற தர்சந ஸமமான மாநஸாநு ஸந்தாநமும் திண்கொள்ளப் பெறுத மநச்சைதில்யமும்.
117. புண்ணியம் பாவம் புணர்ச்சிபிரிவை அவைசரித்தவர்க்கு ப்ரிய ஹிதபரன் தான் துளக்கற வெங்கும் தழைக்க நடத்தும்.
118. ஐஞாநத்தில் தம்பேச்சு; ப்ரேமத்தில் பெண்பேச்சு.
119. தேறும் கலங்கியென்று தேறியும் தேறுதும் ஸ்வருபம் குலையாது.
120. அடியோம் தொடர்ந்து குற்றேவல் அடிச்சியோ மடிக்கீழ் குற்றே வலாகை அவஸ்த்தாந்தரம்.
121. வித்யை தாயாகப் பெற்றுப் பாலுமமுதுமான திருநாமத்தாலே திருமகள்போல வளர்த்த தஞ்சமாகிய தந்தை மற்றொருவர்க்குப் பேச்சுப்படாமல் விச்வபதி லோகபர்த்தா வென்னும் மண வாளரை நாவிரண்டிழைகொண்டு முப்பிரியான ப்ரஹ்ம ஸுத்ர பந்தத்தோடே வரிப்பிக்க, பரம்புருடன் கைக்கொண்ட பின் சதுர் த்தியுள்புக்கு இடையீடு நடுக்கிடக்கும் நாள் கழித்து ஐந்மழுமியை விட்டகன்று குழ்விசும்பிற்படியே உடன் சென்று குடைந்து நீராடி வியன்துமாய் அஞ்சனத்தின் நீறு நானப் போடி பீதகவாடை பல்கலன்கொண்டு நோக்கியர் அலங்கரித் துப் பல்லாண்டிசைத்துக் கவரிசெய்ய நிறைகுடவின்க்கமேந்தி இளமங்கைய ரெதிர்கொள்ள வைகுந்தம் புக்கிருந்து வாய்மடுத் துப் பெருங்களிச்சியாக வானவர் போகமுண்டு கோப்புடைய கோட்டுக்கால் கட்டில் மிதித்து ஆரோஹித்து பரதாக்ஞர மாருதிகளைப் பரிஷ்வங்கித்த மணிமிகுமார்பிலே குருமாமணி யாயணையும் வஸ்துவுக்கு மணிவல்லிப்பேச்சு வந்தேறியன்று.

122. இன்பு மன்பும் முற்படுவது கொழுந்து விவுவதாகிறது கடிமாமலர்ப் பாவையோடுள்ள ஸாம்ய ஷட்கத்தாலே.
123. உண்ணது கிடந்தோர் மாயையின லென்னும் வீறுடைய முடிக்குரியாரோடு இத்திரு மண்ணேரன்வொண்ணுதல் பின்னை கொல் என்கிற வொப்பு, தென்பால் நெடுமாடம் கடுஞ் சிலை அம்பெரியுட்டி நீறெழவெறித்த பெருந்தோற்றத் தாருயிரக்காகுத்தன் ஆதியங் காலம் மன்புரை பொன்மாதின்துகளாடி ஏருதேழ்தழீச் சுறையினு ரென்னு மவற்றிலே தோன்றும்.
124. இவர்கள் தேர்நிற்கப் பொய்கை முதுமண்ஸல் மூல்லைப் பந்தல் முற்றம் மச்சொடு மாளிகை அவ்வவ்விடம் புக்கு வாரிச் சிதைத்துப் பறித்துக் கிழித்துக் கோயின்மை குறும்பு செய்து அல்லல் விளைத்துக் கவருமுகக்கு நல்லவர் முழுசி ஆவரென்னும் தேன் மொழியாலே கோகுலத்தை மறப்பிக்கும் நகரஸ்தர்கள், நரகனைத்தொலைத்துக் கவர்ந்த பதினாறு பல்லாயிர மெண்ணிறந்தார் பாவம்—கடல்ஞாலம் மின்னிடை மல்லிகை வேய்மரு பேய் மூலை முனித்து மற்பொரு விறல்கஞ்சனை மங்கநூற்ற வாயும் தீர்ப்பாரென்னு மவற்றிலே தோன்றும்.
125. இராளென்னில் *நசவாகக் குழைத்தவன் பின் தொடரவிருந்த வன்சிறையிலும் விதிதன் புணைவென்று ஜீவிதாதிகளால் குறைவின்றி மாயும் வகை விஷுசஸ்தரங்கள் தேடி வில்வவவா ஹாவென்று இரக்கமேழாக் கொடுமைகள் சங்கித்து என்னையும் ஜீவந்திமென்று ஆள்விட்டுச் சுடரையடைந்து அகலகில்லா முற்றுவமை பெருமகளோடே.
126. பிரிவில் இலேனுக்கு இளங்கோவும் அக்குளத்தில் மீனிரே.
127. அழும்தொழும் ஸ்நேஹபாஷ்பாஞ்சவியோடே ருசிரஸாநுக்களில் கூவிக்கொள்ளும் பிரியாவடிமைக்கு சரணே சர ணை ன் று வாஞும் வில்லூங்கொண்டு பந்துவும் பிதாவுமவரே யென்கையும், அன்னை யென் செய்யிலென் ராஜ்யமும் யானேயென்று பெருஞ் செல்வமுமிச்சியாமல் வேண்டிச் சென்று திருவடியே சுமந்து விரைந்து வருமாவும் கண்ண நீர் பங்கமாக நிலம்துழா விக் குடிக்கிடந்த கையறவும், கோதிலியுமை உறுமோவென் பித்த புலன்கொள் நித்ய சத்ரு விசிந்தநமுமான ப்ராதாக்கள். அப்பொழுதக்கப்பொழுது போனுயென்னும் மாதா பிதாக்கள், செந்தீத் தன் காற்று இளநாகம் முதலான பகையறச் சிந்தை செய்து எங்கு முளைன்னும் பள்ளிப்பிள்ளை, முற்ற விட்டு மற்றிலே னென்னும் தர்மாத்மா, வாளி பொழிந்த நிர்க்குண விச்வாத்மா உள்ளேயுறைய வீரசரிதம் ஊனுக்கற்பார் பாவம் மற்றிலே னென்னும் ராமதாஸன், பல்வகையும் கண்டு வெண்சங்கேந்தின ரூபபரஞன ச்வேதன் முதலானர் படிகளும் காணலாம்.

128. குழலில் நெஞ்சும் அருகலில் சுவையுமான விவர் அவர்களள் வல்லவர்.
119. எற்றைக்கு மென்றது தோன்றப் பிறந்து ஒப்பித்து வீசிக் காப் பிட்டுக் காட்டுக்கு முற்பட்டு தர்மம் சொல்லிக் கேட்டு சிஷ்யா தாலீ பக்தைகளாய்ப் பாடுவருடி இன்று வந்தென்பாரையும், சென்றாலுரும் நிவாஸதால் பேதம் கொள்வாரையும், தாமவ ராக பாவிப்பர்.
130. எழுவதோரும் அழிக்க, செய்கிற வழுவிலாவடிமைக்குப் பாஞ் சாலி படுத்துமதும் கெள்ளல்யாநுவ்ருத்தியு மொப்பாக்குகை பரிசு.
131. பெருக்காறு பலதலைத்துக் கடலை நோக்குமா போலே நெக்கொ சிந்து கரைந்தலீந்திட்டத்து உடையப் பெருகுமிகுகாதல் கடலிடங் கொண்ட கடலை பறூமுகமாக அவகாஹிக்கும்.
132. அச்சேத்ய மென்னுமது ஈரும் வேம் ஈரியாயுலர்த்தவென்னப் பட, சித்தம் சித்தாய் அல்லேனன்று நீங்க, கரணங்கள் முடியானேயிலவையாக, உடலமாத்மதர்மம் கொள்ள, காற்றும் கழியும் கட்டிஅழக் கொண்டபெருங்காதலுக்குப் பத்திமை நூல் வரம்பில்லையே.
133. ஸம்பந்தோபாய பலங்களில் உனர்த்தி துணிவு பதற்றமாகிற ப்ரஜ்ஞாவஸ்த்தைகளுக்குத் தோழி தாயார் மகளென்றுபேர்
134. ஸகி வெறிவிலக்கி ஆசையறுத்து அறத்தொடு நின்ற மூன்றில் அநந்யார்ஹத்வழும், வாடி மெலிந்து பித்தேறி ஏறப் பேசிக் கட்டிமுந்தகன்று சார்வதே வலித்தமை ஸாதநமாமோ வென்று மாதா அஞ்சிமுறைப்பட்டு முறையிடுகிற ஏழில் அத்யவஸாய மும், புதரி பலகால் ஆள்விட்டி ஆற்றுமை சொல்லிக் கவராதவை விட்டு இரைக்க மடலெடுத்துக் கண் புதையப் போக்கற்று உரு நெஞ்சள்ளௌழக் கூடுநாள் தேடித் தாழ்த்ததுக் கூடி உசாத் துணையற்றுச் சூழவும் பகைமுகஞ் செய்யத் தடைநில்லாதே புயக்கற்று மாலையும் பூசலிடுகிற பதினேழில் த்வரை யும் தெரியும்.
135. தோழிமாரண்ணையரெங்கிற பன்மை ரகஷகத்வாதி பந்த வாத்ஸல் யாதிவ்யவஸாயபுத்தி பேதத்தாலே.
136. அபிலாஷா சிந்தநாநுஸ்மருதீச்சாருசி பரபரமபக்திகளிலே பேதை முதலான பருவம் கொள்ளும்.
137. மயில் பிறைவில் அம்பு முத்துப் பவளம் செப்பு மின் தேரன்னம் தெய்வவரு விகாஸ சுத்தி தாந்தி ஜ்ஞாநாநந்தாநுராகபக்த யனுத்வ போக்யதாகதிகளையுடைய அகமேனியின் வகுப்பு.

138. குழ்ச்சி அகற்றினீ ரென்னும் பழி, இனக்கி எங்குனே யென்னும் மேலெழுத்து, முன்னின்றுய் இவளை நீ ரென்னும் இருபடை மெய்க் காட்டு, நீ ரென்னே யென்னு முடன்பாடு, இடையில்லை யென்னு முதறுதல், இருந்திருந்து நடந்தாளென்னும் கொண்டாட்டம் அவஸ்த்தாத்ரயவ்ருத்தி.
139. தாயாரே தலர் உர்றீர்களென்னும் ஸாத்யனித்த ஸாததநிஷ்டரை; மகள் நம்முடையேதலர் யாழுடைத் துணையென்னும் வித்த ஸாதந ஸாத்யபரரை.
140. நாலயலார் அயற் சேரியார் உபாயசதுஷ்டயாந்தர்யாமித்வபரர்.
141. கீழை மேலை வடக்கில்லை புறம்பாகத் தன் பற்றுள்ளசல்.
142. ஊரார் நாட்டாருலகர் கேவலைச்வர்யகாமஸ்வதந்தரர்.
143. இறுகவிறப்புக்கும் இறந்தால் தங்குமூரொக்குமே.
144. சிறு சீரார் சுளகுகள் உபயவிவேக பரிகரம்.
145. மாலை கங்குல் காலை பகல்—ரஜஸ்தமஸ் ஸத்தவ சுத்த ஸத்தவ ஜ்ஞாநங்கள்.
146. நிலாமுற்றம் ப்ரஜ்ஞாப்ராஸாதமென்னு மெல்லை நிலம்.
147. கலைவளை அஹும் மமக்ருதிகள்.
148. பட்டம் குடகமாவன—பராவர குருக்கள் பூட்டு மாத்ம பூஷி ணங்கள்.
149. பந்து கழல்பாவை குழமணன் யாழ்தென்றல் மதிய மதிசில் சாந்தம் பூணகில் சிற்றில் தூதை முதலாவன-குணத்ரய விசித்ர கர்மஸ்மத்ரத்தாலே கட்டில்லையாக ப்ரேரிக்க விழுந்தெழுந்தும் சுழன்றுமன்றும் பறிபட்டும் அற்பசாரமாமவையுமாய் மதிய மென்னில் விட்டகவைம் ததியமென்னில் இகழ்வறவும் முனிவது மிக்கால மீதோ வென்னப்படும் பொங்கைம்புலனில் போக்யாதி ஸமூஹம்.
- ....
- ....
- ....
- *

ஸுஞ்ஜும் ப்ரகரணம்

150. சேர்ப்பாரைப் பகுகளாக்கி ஜ்ஞாநகர்மங்களைச் சிறகென்று குருஸ்பரஹ்மசாரி புத்ர சிஷ்ய ஸ்தாநேபேசும்.
151. விவேகமுகராய் நாலுரைத்து அள்ளலில் ரதியின்றி அணங்கின் நடையைப் பின்சென்று குடை நீழுவிலே கவரியசையச் சங்க மவை முரல வரிவண்டிசைபாட மாநஸபத்மாஸநத்திலேயிருந்து விதியினாலிடரி ஸந்தரமின்றி யின்பம்படக் குடிச் சீர்மையிலே யாதல் பற்றற்ற பரமஹும்ஸராதலான நயாசலன் மெய்ந்தாவன் நாதயாமுநர் போல்வாரை அன்னமென்னும்.

152. என் பெறுதி யென்ன ப்ரமியாது உள்ளத்துறையிய மதுவரத மாய் தூமதுவாய்கள்கொண்டு குழல்வாய் வகுளத்தின் ஸாரம் க்ரஹித்துத் தேதெனவென்று ஆளம்வைத்துச் சிறுகாலெல் வியாபோது குறிஞ்சி மருள் காமரம் கந்தாரம் தலைக்கொள்ளப் பாடித் துன்னிட்டு நெருக்க நீக்கென்று கடந்து புகும் தனை வறப் புக்கு வண்டோத்திருண்ட குழலிலே சங்கையற மருவி அருளாத யாமென்றோய் வந்து வாசமேழுதி வண்டே கரியான தெய்வ வண்டோடே சேர்விக்கும் சேமமுடை நாரதன் முனி வாஹனர் தம்பிரான்மார் போல்வாரை வண்டு தும்பிபென்னும்.
153. கணவலைப்படாதே அகவலைப்பட்டு வளர்த்தெடுப்பார் கையிருந்து தயிர் நெய்யமர் பாலமுதுண்டு ஒருமிடறூய், போற்றி ஒரு வண்ணம் திருந்த நுவலாததுக்கு என்பிழைக்கும் நீயலையே நல்வளம் துரப்பன் என்னுமவற்றுக்கு முகந்து, சொல்லெடுத்துச் சோர்ந்தவாரே கற்பியா வைத்த மாற்றம் கைகூப்பி வணங்கப் பாடி ஆவியா வழையா பராபிமாநத்திலே ஒதுங்கின நம் பிக்கன்பர் தலைமீதுப்பொடி உடையவருடையார் போல் வாரைக் கிளிபுவை குயில் மயிலென்னும்.
154. ஆசறுதாவியென்னும் பாஹ்யாப்யந்தர சுத்தியோடே திரையு களும் வயலங்கைதயற்றுத் தாய்வாயிலுண்ணும் பிள்ளைக் கிரை தேடி வைகலுடன் மேய்ந்து நுங்கால் பைங்கானமென்று பரந்மரதம் பண்ணிக் கொடுத்தவை கொண்டு நல்லபதத்தை யும் வேண்டேனன்னும் தனிப்பெரும் பித்தர் நம்முதலிகள் போல்வாரை நாரை கொக்கு குருகென்னும்.
155. பூண்ட நாள் சீர்க் கடலையுட்கொண்டு திருமேனி நன்னிறமொத்து உயிரளிப்பான் தீர்த்தகரராய் எங்கும் திரிந்து ஜ்ஞாநஹ்ரதத் தைப் பூரித்துத் தீவிகின்றி வாழ நிதி சொரிந்து கொடுத்தது நினையாதே வஜ்ஜித்து வெளுத்தொளித்துக் கண்டுகந்து, பர ஸம்ருத்தியே பேரூன அங்பு கூருமடியவர் உறையிலிடாதவர் புயற்கை அருள்மாரி குணந்திகழ் கொண்டல் போல்வாரை மேகமென்னும்.
156. தம்பிழையும் சிறந்த செல்வமும் படைத்த பரப்பும் தமரோட்டை வாஸமும் மறப்பித்த கூமாதீக்ஷாலாரஸ்ய ஸெளாந்தர்யங்களை யுனர்த்தும் வ்யூஹவிபவ பரத்வ தவயார்ச்சைகள். தூது நாலுக்கும் விஷயம்.
157. பகலோலக்கமிருந்து கறுப்புடுத்துச் சோதித்துக் காரியம் மந்த்ரித்து வேட்டையாடி ஆராமங்களிலே விளையாடும் ராஜநீதி ஆதும் சோராமல் செங்கோல் நடாவுகிற பாரள்ந்த வென்னும்

முன்று முடிக்குரிய இளவரசுக்கு விண்மீதன்கிற ஐந்திலும் காணலாம்

158. தமருகந்த அடியோழுக்கே யென்னும் பின்னால் வணங்கு மிட-த்திலே எல்லாம் பூர்ணம்.
159. வன்பெரு வானக முதலுய்ய இனிதாகத் திருக்கண்கள் வளர்கின்ற திருவாளன் திருப்பதி, வடிவுடைக் கடலிடம் கட்கிலீ யென்னுமவற்றில் இவள் திறத் தென்கொலோ வென்பிக்கிற வ்யூஹஸௌஹார்தத்பரதாநம்.
160. மண்ணேர்விண்ணேர்வைப்பில் போகின்ற ஏழூலகுக்குயிர்பாசம் வைத்த நிகரில்வாத்ஸல்ய முஜ்ஜவலம்.
161. உபயப்ரதாநப்ரணவமான உறை கோயிலில் எத்தேவு மென்னும் பரேசத்வம் பொலியும்.
162. வைஷ்ணவ வாமநத்தில் நிறைந்த நீலமேனியின் ருசி ஐந்கவிபவ லாவண்யம் பூர்ணம்.
163. ருசிவிவசர்க்குப் பாதமே சரணைக்கு மௌதார்யம் வானமாமலை யிலே கொழுந்து விடும்.
164. களைகணற்றுரை யுருக்கும் மாதுர்யம் குடமூக்கிலே ப்ரவஹிக்கும்.
165. மெவிவிலும் சேமம் கொள்விக்கும் க்ருபை தென்னகரிலே நித்யம்.
166. வ்யவஸாயஜ்ஞர் ரகஷண ஸ்தைர்யம் பம்போத்தர தேசஸ்த்தம்.
167. விளம்ப விரோதமழிக்கும் விருத்தகடநாஸாமர்த்தயம் நன்ன கரிலே விஸ்தீர்ணம்,
168. கடிதகடகவிகடநா பாந்தவம் அவ்லுரிலே த்விகுணம்.
169. கைமுதலிழந்தா ருண்ணும் நிதியின் ஆபத்ஸகத்வம் புகுழுரிலே ஸம்ருத்தம்.
170. சென்று சேர்வார்க்கு உசாத்துணையறுக்கும் ஸெலந்தர்யம் மாநகரிலே கோழிக்கும்.
171. ப்ரவண சித்தம் பரதவ விமுகமாக்கும் ஆநந்தவருத்தி நீணகரிலே.
172. ஸாதரரைப் பரிசழிக்கும் சேஷ்டிதாச்சர்யம் களத்தே கொடி விடும்.
173. ச்ரமமணம் சூழும் ஸெலங்குமார்ய ப்ரகாசம் ஆய்ச்சேரியிலே.
174. மஹாமதிகள் அச்சம் கெட்டு அமரும் சௌர்யாதிகள் சிற்றுற றிலே கொழிக்கும்.
175. ஸாத்யஹ்ருதிஸ்த்தனையும் ஸாதந மொருக் கடுக்கும் க்ருதஜ்ஞதா சுந்தம் தாயப்பதியிலே.
176. அவகாஹித்தாரை அநந்யார்ஹமாக்கும் நாயகலகஷணம் வளாம் புகழுரிலே குட்டமிடும்.

177. போக்யபாகத்வரை தெளிந்தசந்தைக்கு முன்னில் மூன்றிலும் ப்ரகடம்.
178. போகத்தில் தட்டுமாறும் சிலம் காட்கரையிலே கரை யழிக்கும்.
179. மஹாத்மாக்கள் விரலும் ஸஹியாத மார்த்தவம் வளத்தின் களத்தே கூடு பூரிக்கும்.
180. பிரிந்த துன்பக் கடல் கடக்கும் விஷ்ணு போதாந்ருசம்ஸயம் நாவாயிலே நிழலெலமும்.
181. சரண்யமுகுந்தத்தவம் உத்பலாவதகத்திலே ப்ரஸித்தம்.
182. மார்க்கபந்து சைத்யம் மோஹநத்தே மாங்கும்.
183. ஸலைந்ய புத்ரசிஷ்ய ஸாத்த்யஸித்த பூஸாரார்ச்சநத்துக்கு முக நாபி பாதங்களை த்வாரத்ரயத்தாலே கரட்டும் ஸாம்யம் அநந்த சயநத்திலே வ்யக்தம்.
184. மோகஷதாநத்தில் ப்ரணை பாரதந்தர்யம் வளம்மிக்க நதியிலே கரைப்பாரனும்.
185. த்யாஜ்யதேஹவ்யாமோஹம் மருள்கள் கடியும் மயல் மிகு பொழிலிலே தழைக்கும்.
186. அங்கீகரிக்க அவகாசம் பார்க்கும் ஸ்வாமித்வம் பெரு நகரிலே பேர் பெற்றது.
187. இவற்றில் ப்ராவண்யம் இவள் பரமே யென்னவுண்டாய் ஷோடி சகலாபூர்ணமான சந்தரமண்டலம் போலே பதினாறு திரு நகூத்ரம் நிரம்பினவாரே தேவபோக்யமானவதிலம்ருதம் போலன்றிக்கே என்னுத் தமிழரிசைகாரர் முதற்பத்தர் வானவ ரென்னம்மான் பார்பரவென்னும்படி லேச்வரவிபூதியேர் (போ)க்யமான பாலோடமுதன்ன மென்மொழி முகம்செய்தது.
188. நீர்பால் நெய்யமுதாய் நிரம்பினவேரி நெளிக்குமாபோலே பர பக்த்யாதிமயஜ்ஞாநாம்ருதாப்தி நிமிகிற வாய்க்கரை மிடைந்து மொழிபட்டு அவாவிலந்தாதி யென்று பேர் பெற்றது.
189. மனம்செய் எல்லையில் ஞானவின்பத்தை நின்மலமாக வைத்தவர் ஞானப்பிராஜை ஞானத்து வைமமினென்றவிது—தத்வ விவேக நித்யத்வாநித்யத்வ நியந்தருத்வ ஸெளப்ய ஸாம்யா ஹங்கா ரேந்த்ரியதோஷ பல மந: ப்ராதாந்ய கரணநியமன ஸாக்ருதிபேத தேவாஸாரவிபாக விபூதியோக விச்வரூபதர்சந: ஸாங்க பக்தி ப்ரபத்தி த்வைவித்த்யாதிகளாலே அன்றேதிய கிதாஸம மென்னும்.
190. அது தத்தவோபதேசம்; இது தத்தவதர்சி வசநம்.
191. அது ஐவரை வெல்லித்துப் பதிற்றைந்திரட்டி படச்சொன்னது இது நாடாகத் தோற்றேமென்று ஐயைந்து முடிப்பான் சொன்னாது.

192. அங்கு நம்பிசரணென்று தொடங்கி முடிவில் அப்ரிய மென்றது; இங்கு பரமேயென்றிழிந்து பொலிக வென்று உகந்தது.
193. அதில் வித்ததர்மவிதி(யே); இதில் வித்தயருஷ்டாநங்கள்.
194. பகவன் ஞானவிதி பணிவகையென்று இவரங்கீகாரத்தாலே அதுக்கு உத்கர்ஷம்.
195. வேதவேத்ய வைதிகோபதேசம் ஆவித்யரளவிலே; அஜ்ஞார் ஜ்ஞாநிகள் ஜ்ஞாநவிசேஷங்க்தர் ஸர்வஜ்ஞானன்னுமல் இவர் திருத்துவர்.
196. அறியாதார்க்கு உய்யப்புகுமாறும் இக்கரயேறினர்க்கு இன்ப வெள்ளமும், நிலையறியாதார்க்கு ஆழங்காலும், கரயேற்று மனுக்கு நாலாறு மறிவிக்க வேணும்.
197. அவன்முனிந்தார்க்குத் தாம் கண்டது; தம்மை முனிவார்க்குத் தம்கண், காலைத்து காண்பார்க்குக் கண்மாறுமிடம், ராகாந் தனுக்கு மாயாதோஷம் இவர் காட்டுமலை.
198. ஸாதநஸாத்யஸ்த மத்யஸ்தரைவிட்டு அவற்றில் கலங்கும் ஜீவேச் வரர்க்கு வீடுமின் நினையின் பிடித்தேன் விடுவேனே வைத் தீழ்வூது வாடி நிற்கக் கண்மமன்று ஆன்பின் கைகழியேல் உழிதராய் என்சொற்கொள் என்று இவர் பலகாலும் ஹிதா ஹிதங்கள் சொல்லுவர்.
199. கதிர்ஞானமூர்த்திக்கு உணர்த்துவது ப்ரேமத்தாலே; தமமூடு வார்க்கு வேட்கை யெழுவிப்பது ஞானத்தாலே.
200. உயிர் மாய்தல் ஆழமென்னாருயிரென்னும் பரதுக்கம்ஸஹியாமை இரண்டிலும் முண்டு.
201. என்னதுன்னதாவியிலே அறிவாராத்மா வென்று அவன் மதம் தோன்றும்.
202. இருத்து மெண்டானுய்யப் பொய்கலவாது அன்பு செய்து பற்றி வரைய கூத்தருட் பீடித நிர்த்தநரைப் போலே கண்டு கொண்டுண்டுபருகிப் பரிஜனதிகளோடே தன்னைத்தந்து என் செய்வனென்றேயிருந்து அகிலபரத்தையும் ஸமர்ப்பிக்க, அது சுமந்து அல்லுநன்பகலும் போகு என்றாலும் அகல்வானு மல்லனுய் போகேலென்றால் உகப்பையும் தவிர்ந்து விதி வகையே நடத்துமவனே உபதேசஸ்தபாத்ரம்.
203. நண்ணுதார் மெய்யிலுன் ஆசை நிர்வேதத்தோடே ஆஸ்திக்யாமா நிதவாதிகள் விஞ்சின ப்ரணிபாதாபிவரதந பரிப்ரச்ந ஸேவா பரர்க்கு உளங்கொள் பேசுமளவுன்றென்னு மர்த்தத்தை வம்மின் விரோத மீன்செசால் எவ்வயிர்க்குமறியவென்று அடைவு கெட அதபஸ்கர்க்கு உபதேசிக்கிறது ஞாலத்தார் பந்தபுத்தியும் அநர்த்தும் கண்டு ஆற்றுமையும் மிக்க க்ருபையு மிறே.

204. தாய்க்கும் மகனுக்கும் தம்பிக்கும் இவர்க்கும் இவரடிபணிந்த வர்க்குமே இவையுள்ளது.
205. க்யாதிலாப பூஜாபேஸ்கஷயர மலர் நாடி ஆட்செய்ய உய்யக் கொண்டு ஆரைக்கொண்டு வாளும்வில்லுங் கொண்டென்கிற இழவுகள் தீரப் பெற்றது.
206. ப்ரஹமநிஷ்டரும் ஸ்யவத்ஸரவாளிகளுமாகில் ஏபாவம் பயன்று கிழும் சேராது.
207. மெய்ந்தின்று மங்கவோட்டுக்கு நடுவு அநுபவகர்ப்போபதேசம்.
208. இவற்றுக்கு மந்த்ரவித்யநுஸந்தாநரஹஸ்யங்களோடே சேர்த்து.
209. அளிப்பானடியேன்டைக்கலம் குடிய பொய்யாதானு மழுந்தா ரென்று ஸ்வரூபவிரோதி நிவருத்திகளையும், தாமரையுந்திப் பெருமாமாயனாகவே வாழிய வென்று ப்ராப்ய பலங்களையும், நெறிகாட்டி மனத்துக்கொண்டு கண்ணஞ்ஜையித்துக் கண்டில மால் யாதாகிலென்று உபாயத்தையும் சொன்னவை மந்த்ர ச்லோகங்களோடே சேரும்.
210. தவயார்த்தம் தீர்க்கசரணைக்கியென்றது ஸாரஸங்கரஹத்திலே.
211. முன்றில் சுருக்கிய ஐந்தையும் உயர்தின்னணை யொன்று பயிலேறு கண் கரு வீடு சொன்னால் ஒருக்கொண்ட நோற்ற நாலும் எம்மா வொழிவில் நெடுவே யென்கிற இருபதிலே விசத மாக்கி எண்பதிலே பரப்புகையாலே ஐந்தையும், அருளினன் வீடு பெற்ற வென்கையாலே ஐந்திலு மிரண்டையும், தொழுது களித்தேன் சொல்லுப் பெற்றேன் பணிசெய் யென்கிற முக்த லக்ஷணவருத்தியாலே இரண்டிலொன்றையும் இதுக்கு ப்ரமேய மென்னும்.
212. ரஹஸ்யத்துக் கோரெழுத்தும் அதுக் கோருருவும் போலேயான வற்றிலே இமையோரதிபதி அடியேன் மனனே பொய் மயர்வு பிறந்தருளினன் விண்ணப்பம் தொழுதெழென்ற பஞ்சகத் தோடே அவித்யாதிஸ்வரூப ஸ்வபாவாத்மேச்வர பந்தரக்ஷணக்ரம குண விக்ரஹ விபூதியோக ததியாபிமாநோபதேச விஷயாந்யாபதேச ஹேத்வாதிகளும் ஸங்கருஹிதம்.
213. அடி தொழுதெழென்ற விதிலே வஸ்துநிர்த்தேச நமஸ்காராசீஸ் ஸாக்களுமுன்டு.
214. சாதுசனம் நண்ண மயர்வற மாசறுக்கும் தெருள் கொள்ளப் பத்தராவரடிமையறவுரிய நோய்களறுக்கும் உடைந்து ஏற்றிரும் வானின் தாளின்கீழ் அடிக்கி மின்பக்கதிப்பயக்கும் ஊடுபுக்கு மூவலகு முகுகாநிற்ப சென்னும் ஸாம்யத்தாலே வாச்யன் பத்தினுயதோற்றம் போலே தோற்றங்களாயிரத்தின் பத்துப் பத்தாள விதினாவிர்ப்பாவம்.

ஆசர்யவுநிதயம்

215. ஜந்தினேடௌன்பதோ டொருபத் தென்னுமலைபோலே நூறே சொன்ன பத்துநாறுராயிர மென்றதும் ஸாபிப்ராயம்,
216. பாட்டுக்கு க்ரியையும் பத்துக்குக் கருத்தும் போலே நாற்றுக்கு உபதேசப்பத்து.
217. பகவத் பக்த பரங்கள் ஆசர்யன விதிசேஷங்கள்.
218. பரதவ காரணத்வ வ்யாபகத்வ நியந்தருத்வ காருணிகத்வ சரண்யத்வ சக்தத்வ ஸத்யகாமத்வ : ஆபத்ஸகத்வார்த்திலூரத்வ விசிஷ்டன் மயர்வையறுக்க, தத்த்வேஸ்தநமறப்பற்று ஜ்ஞாப்தி பலமுக்கி தலைசேர நிஷ்கர்ஷித்து மோக்ஷபலவருத்தி செய்ய அர்த்தித்துப் புருஷார்த்த பலாந்யருசி யொழிந்து விரக்திபல ராகம் கழிய மிக்கு ப்ரேமபலோபாயத்தேபுகுந்து ஸாதநப லோபகாரக கைம்மாறின்றி க்ருதஜ்ஞதாபலப்ரதிக்ருத மானத்தை யுணர்ந்து ஆத்ம தர்சநபலப்ராப்தி மரணவுதியாகப் பெற்றுக் காலாஸத்தி பலகதிக்குத் துணை கூட்டின தம் பேற் றைப் பிறரறியப் பத்துத்தோறும் வெளியிடுகிறார். .... *
- நான்காம் ப்ரகரணம்
219. பரபரனுய்நின்ற வளவேழ்வைப்பா மவையுஞ்சும்பர் வானவரதிபதி மயர்வறமன்னி மனம்வைக்கத் திருத்தி மறக்குமென்று நல்கி விடாதே மன்ன, அயர்ப்பிலன்றுத்தேன் என் சொல்லி மறப்பனே வென்னும்படி தத்த்வஜ்ஞரானவர் சுடரடியெம் பிராணை விடாது கண்டாய் நீயும் நானுமென்கிற ஸஹ்ருதயாநு பவம் ஸம்ஸாரிகளுக்குமாம்படி வீடுமினென்று தயாஜ்யோபா தேய தோஷ்குணபரித்யாக ஸமர்ப்பணக்ரமத்தை ஸாலம்பந மந்த்ரமாக வுபதேசித்து எவிதாகவவதரித்துப் பிழைகளை ஸஹித்துப் புரையறக் கலந்து அல்பஸந்துஷ்டனும் அம்ருதமே ஓளஷுதமாக்கி நீர்ப்புரையத் தன்னை நியமித்து போகத்தைஸாத் மிப்பித்து பக்திகணைகளுக்கு ஒக்கவருமவனுடைய ஸேவைக்கு எளிமையுமினிமையு முண்டு, தொழுதால் அரும்பயனுயதரும், உதயோகத்தே விணகரங்கும் மாஙும், அவனுரைத்த மார்க்கத்தே நின்று இருபசைமலமற வுணர்வுகொண்டு நலம்செய்வதென்று தாம் மயர்வறமதிநலமருளி பஜநத்திலே சேர்க்கிறூர்முதற்பத்தில்
220. சோராத மூவா வேர்முதலாய் உலகம் படைத்தவனென்கிற சித சித்தரய தறிவித காரணமானவன் அறியாதனவறிவிக்க உள் எம் தேறித் தூமனம் மருளிலென்னும் ஜ்ஞாநபலமான ஓளிக் கொண்ட மோக்ஷம் தேடிவாட்டுலராமலாவிசேர்ந்து சிக்கனப் புகுந்து ஸம்பந்திகளும் சேர்தல் மாறினரென்ன வாழ்வித்து உபகாரிக்கிற நீந்தும் கெடனில் எம்மாவிட்டை உபயாநு குண

மாக்கினவர் ஆச்ரயணைஞுக்குப் பூர்வோக்த பரத்வத்தை ஸ்தாபிக்கிற ஸ்தலபலப்ரதத்வகாரணத்வ சேஷாயித்வச்சிய: பதித்வஸெலாலப்யாதிகளைத் திண்ணனைவதென்று வெளி யிட்டு, கள்வாதிர்த்தனென்று வசநப்ரதயகங்களும் காட்டிப் புலனைந்தென்று ஸ்ம்லார மோக்கஸாதந துக்காநந்தரஸம் முன்னைக விதிக்கிற அந்தர்க்கத குணைபாஸநத்தை மதித்துப் பெருக்கி மூழ்கியமுந்திக் கீழ்மை வலம் குதும் செய்து இளமை கெடாமல் செய்யும் கேஷத்ர வாஸ ஸங்கீர்த்த நாஞ்சலிப்ப தக்கினாகதிசிந்தநாதயங்கயுக்தமாக்குகிறுரிரண்டாம்பத்தில்.

221. முழுதுமாய் எங்கனு மொழிவற அருவாகி நின்று தோய்விலனும் ஸர்வவ்யாபகன் தீர்ந்தவடியார்களைத் தாளினைக் கீழ்க் கொள் னும் தன் படிக்கும் நீதந்தமாமாயப் புணர்வினைப் பிறப்பமுந்தி அவமருகின்றேன் வேரஹவிந்து எந்நாளெங்குவந்து தலைப் பெய்வனென்று கழித்துப் புகும் தம் காதலுக்கும் ஸ்தருசமாகக் கண்டு கொள்ளென்னு முனயில் மோக்க பலமான முடிச் சோதியி லநுபவத்தாலே நிதயவஸ்து நீடுபெற்று அவச்சேத மற்ற வடிமை செய்யவேண்டும்படி ஸர்வாத்மபாவத்தைப் புகழ்ந்து சொல்லிப் பாடியேத்திப் பிதற் றி யெழுந்தும் பறந்தும் துள்ளிக் குனித்துத் தடுகுட்டக்கும்பிடுநட்டமிட்டுச் சிரிக்கக் குழைந்து நெயும் ப்ரீதியுள், தம்மடியாரென்ன வடன்கூடும் ஸாத்யம் வளர, பைகொள் பாம்புபோலே இந்தரியவ்ருத்திநியம மறப் பாட வந்த கவியன்றிக்கே படைத்தான் ச்லோக க்ருத தாய், குறைமுட்டுப் பரிவிடர்துயர் துன்பமல்லல் துக்கம் தளர்வு கேடுகளின்றி அம்ருதாநந்தமக்நரானவர் செய்யதாமரைக் கண்ணன் அமரர் குல முதலென்று அஞ்சாதபடி எளிவருமினைவனு மென்றவை பரதவமாம்படி அவனுகும் ஸெலாலப்ய காஷ்ட்டை யைக் காட்டி வழியைத் தருமவன் நிற்க இழியக் கருதுவதென்ன வது? வேண்டிற்றெல்லாம்தரும், தன்னுகவே கொள்ளும், கவி சொல்லவம்மினென்று முக்கைத்துவர்யத்தை முன்னிட்டு ச்வவ்ருத தியை மாற்றி ஸ்வவ்ருத்தியிலே முட்டுகிறுர் முன்றும்பத்தில்.

222. ஈசனை யீச னீசன்பாலென்ன ஏர்கொள் வானத்தும் ஆயே யென் கிற ஸ்யாப்தி-நிறம்பெறத் தனிக்கோல் செலுத்தும் ஸர்வ நியந்தா ஓழிவில் காலத்துக்குச் சேர பூர்வ போகங்களை ஓதுமா லெய்தின சாபலத்துக்குக் சேர ஸமகாலமாக்கிப் போதால் வணங்காமை தீர்த்த ப்ரணயித்வத்திலே காதல் மையலேறிய பித்தாய் தேச தூரத்துக்குக் கூவியும் கொள்ளாயென்றது தீர, கண்ட சதிரையும் ஒரு நிலமாகக் காட்ட, வீவிலின்பம் கூட்டினை யென்று முக்கைபோகமாநஸப்ராப்திபலமான தேவதாந்தராத மாதமீய லோகயாத்ரைச்வர்யாக்ஷரங்களில் வெராக்யம், உன்

ஆசார்யவுந்தயம்

வித்து உயிருடம்பினால் கொடுவெலகம் வேட்கையெல்லாமொழிந்து நென்னவடையரானவர் ஒருநாயகமென்று ராஜ்யஸ்வர்காத்துறைச்சி கரும்செஞ்சோருகிற நிந்தயங்களாலே இளந்தெய்வத்துக்கு இழைத்தாடும் நிலீநதையையும், ஆடு கள்ளி நூநாசக்திஸாபேசுத்வாதிகளையும், பேசுநிற தேவதாஜ்பாஹ்ய குத்ருஷ்டமத தமோ நிஷ்டதையையும் இவிங்கத்து விளம்பும் கணமர் கண்டும் தெளியிசில்லீர் அறிந்தோடுமின் ஆட்செய்வதே உறுவதாவதென்று விரக்திபூர்வகமாக ஆச்சரயனத்தை ருசிப்பிக்கிறார் நாலாம்பத்தில்.

- 223.** ஆவாவென்று தானே தன்னடியார்க்குச் செய்யும் தொல்லருளைந்து பரத்வாதிகளையுடையவன் எவ்விடத்தா னென்னும் பாவியர்க்கும் இருக்கரையுமழிக்கும் ச்ருபாப்ரவாஹ முடையவன் பொய் கூத்து வஞ்சக்களவு தவிர முற்றவும் தானுய உன்னை விட்டென்னப்பண்ணின விரக்திபலபரமாத்மராகம் பேரமர் பின்னின்று கழியமிக்கு யானேயென்ன வாய்ந்தாற்றகில்லாது நீராய் மெலிய ஊடுபுக்கு வளர விஷுவ்ருக்ஷபலங்கள் கைகூடி எவர் அடிமை புக்காரையும் ஆட்செய்வாரையும் காண லோகத்வீபாந்தரங்களில் நின்றும் போந்த தேவர் குழாங்களைக் கண்டு காப்பிட்டு ப்ரஹ்லாத விபீவனர் சொற் கேளாத அராக்கரசுரர் போல்வாரைத் தடவிப் பிடித்து தேசகாலதோஷம் போக எங்குமிடங் கொண்டவர்களை மேவித் தொழுது உஜ்ஜீவியுங் கோள், நீங்கள் நிறுத்துகிறவர்களை தேவதைகளாக நிறுத்தின வனை மேவிப் பரம்புமவரோடொக்கத் தொழில் யுகதோஷ மில்லியாமென்று விஷ்ணுபக்திபரராக்கிக் கண்ணுக்கினியன் காட்டலாம் படியானார் கண்ணிலே நோக்கிக் கானும் பக்தி வித்தாஞ்சநத்தை யிடுகிறார் அஞ்சாம்பத்தில்.

- 224.** என்னையும் யாவர்க்கும் சராக்காய் அடியீர் வாழ்மினென்று கருணையாலே *ஸர்வலோக பூதேப்ய: என்றவை கடலோசை யும் சமுத்துக்கு மேலுமாகாமல் உபாயத்வம் கல்வெட்டாக்குகிற சரண்யன் அஜ்ஞாநாசக்தி யாதாத்ம்யஜ்ஞாநங்க ஓளவாலன் றிக்கே அங்குற்றேன் என்னை புணரா யென்னும்படி மெய்யமர் பக்தி பூம பலமாகவும் அநந்தயகதித்வமுடைய தமக்குப் பாதமே சரணைக்க அவையே சேமங் கொண்டு ஏக சிந்தையராய் திர்யக்குக்களையிட்டு ஸ்வாபிப்ராயத்தை நிவேதித்து விளம்ப ரோஷ முபாயத்தாலேயழிய உருகாமல் வரித்ததும் நண்ணி வணங்க பலித்தவாறே ஸ்ப்ரகாரமாக ஸ்கருத்கரணீயமென்று புராண பெளராணிகர் த்யாஜ்யாம்சமாக்கின சிதசித் ப்ராப்ய ப்ராபகா பாஸங்களைக் கைவலிந்து கைகழலக் கண்டும் எல்லாம் கிடக்க நினையாதகண்றும் ஆளீர் மேலிருதிரென்று ததிய சேஷ

மாக்கியும் புறத்திட்டுக் காட்டியென்று ப்ரஸங்கிக்கில் முடியும் படி விட்டு, தந்தை தாயுண்ணும்சோறு மாநிதி பூவையாவையு மொன்றேயாக்கி, தளர்வேலே திரிவேலே குறுகாதோ முதல் வாவோ வென்னு மார்த்தியோடே திரிவிக்கிரமனுக்கு குறள் கோலப் பிரானுய் அடியை மூன்றையிரந்த வன்கள்வன் கண் முகப்பே அகல்கொள் திசை வையம் விண்ணும் தடவந்த தடந் தாமரைகளை இனைத் தாமரைகள் காண இமையோரும் வரும் படி சென்று சேர்ந்த உலகத் திலதத்தே கண்டு அகலகில்லே என்று பூர்வ வாக்யமநுஸந்தித்தவர் பின்க்கறத் தொடங்கி வேதப் புனித விறுதி சொன்ன ஸாத்யோபாயக்ரவண ஸ்ரோக ஸஜாதீயர்க்குத் தந்தனன் மற்றோர் களைகளிலம் புகுந்தே என்று ஸ்வலித்தோபாய நிஷ்டையை உக்த்யநுஷ்டார்நங் களாலே காட்டுகிறோர் ஆரூம்பத்தில்.

225. எண்ணிலாக் குணங்கள் பாலதுன்ப வேறவன் மாயாப்பலயோகு செய்தியென்னு மாச்சர்ய சக்தி யோகத்தாலே தெளிவற்ற வர்க்கு ஏற்றரும் வைகுந்தத்தை யருளும் ப்ராபகத்வம் புற்பா வெறும்பு பகைவனுக்கு மாக்க வல்ல ஸர்வசக்தி, பாதமகல கில்லாததம்மை அகற்றுமவற்றின் நடுவே யிருத்தக் கண்டு நலி வான் சுமடுதந்தாய் ஓவென்று ஸாதனாலமான ஆக்ரோசத் தோடே பழியிட்டுக் கங்குலும் பகலும் அடைவற்ற ஆர்த்தியைக் கோயில் திருவாசலிலே முறைகெட்ட கேள்வியாக்கித் தேற்ற வொண்ணுதபடி தோற்று ஒன்றி நிற்சுப் பண்ணின பலாதாநம் மற்றும் கற்பாரிழவிலே சுவறிப் பழைய தனிமைக்கூப்பீடு தலை யெடுத்துச் சூழவும் பகைமுகம் செய்ய எடுப்பும் சாய்ப்புமான க்லேசம் நடக்க உபாயாதிகாரதோஷமொழிய மாயங்கள் செய்து வைத்த வைசித்திரியைக் கேட்க ஜிச்சமாக விருத்தி உறக்கொண்ட ஸ்வபர ப்ரயோஜநத்தை யருளிச் செய்ய என் சொல்லி எந்நாள் பார் விண்ணீர் இறப்பெதிர் எதுவுமென்கிற உபகாரஸ்ம்ருதியோடே தன் சரிதை கேள்வியாகாமல் இன்பம் பயக்கவிருந்த நிலத்தேவர் குழுவிலே பாட்டுக் கேட்பிப்பதாக காநகோஷ்டியையும் தேவபிரான்றிய மறந்தவர் சரமோபாய பரரானார்க்கு நீணகரமது துணித்தான் சரணன்றி மற்றோன்றிலம் உள்ளித் தொழுமின் என்று ப்ராப்யஸாதநாவதியை பரீதியாலே ப்ரகாசிப்பிக்கிறோர் ஏழாம்பத்தில்.

226. தேவிமார் பணியா நேர்ப்பட்ட நல்ல கோட்பாடு என்னும்படி சக்தியாலே நித்யமாகக் கல்பித்த பத்நீ பரிஜநாதிகளையடைய ஸ்த்யகாமன் கொண்ட வாக்வருத்தியையும் மறப்பிக்கும் கலக்கமும் சங்கையும் அச்சமும்தீர, தலைச்சிறப்பத் தந்தவதில் கருதஜ்ஞதாபலப்ரத்யுபகாரமாக வேந்தர் தலைவன் கந்யகாதா

நம்போலே ஆரத்தமுவி அறவிலை செய்த ஆத்ம லாபத்தாலே அதீவவிளங்கிப் பலைத்து ஐந்மபாசம்விட்டு ஆத்வாரம் ஆளு மாளாரென்று பரிந்து அநுரூபங்கேடே அமர்ந்து பிரிவில் கருபண தசையாகத் துவரும் ஸீதா குணங்களாலே ப்ரீதி வர்த் தித்து தித்திக்கவுள்ளே உறைந்து கண்டுகொண்டிருந்து அமாநுஷபோகமாக்கினவன் மூன்று தத்துக்குப் பிழைத்த அருவினை நோய் மறுவவிடாமல் சிறியேனன்றதின் பெருமையைக் காட்ட தேவூதிகளில்பரமாய் நின்றுநினைக்கில் ஈக்கு மீதுவும்யமாய அவர்க்கே குடிகளாம் பரதந்தரஸ்வரூபத்தையநு ஸந்தித்தவர் ஸ்வலாதநஸாத்யஸ்தர் இருக்கரையராகாமல் மண்ணவரும் வானவரும் நண்ணுமத்தையே குறிக்கொண்மின் உள்ளத்தென்று ப்ராப்யைகபரராக்குகிறார் எட்டாம்பத்தில்.

227. எண்டிசையும் அகல்ஞாலம் எங்கு மனிக்கின்ற ஆவின்மே லென்னும்படி நித்யபோகபாத லீலோபகரணத்தின் லயாதி களைப் போக்குமாபத்தைகள் ஆருயிரென்னப்படுத்தின ஆத்ம தர்சநபலாநுபவ பரம்பரையைக் கூவுதல் வருதலென்று முடுக விட்டு ஏகமெண்ணிக் காணக்கருதி எழு நண்ணி நினைதொறு முருகியலற்றிக் கவையில் மனமின்றிப் பதினாலாண்டு பத்துமாஸ மொருபகல் பொறுத்தவர்கள் ஒருமாஸ தின ஸந்த்யையில் படுமது சுழனாத்திலேயாக இரங்குகிற த்வரைக் கீடாக இனிப் பத்திலொன்று தசமதசையிலே பேறேற்று நாட்கடலாகத் தம்பிக் கிட்டதாகாமல் நாளைவதுலைபோலே நாளிடப் பெற்ற வர் இம்மடவுலகர் கண்டதோடு பட்ட அபாந்தவாரகஷ்காபோக் யாஸாகாநுபாய ப்ரதிலீஸ்ம்பந்தியைக் காட்டி மற்றென்று கண்ணனல்லாலென்கிற வைகல் வாழ்தலான ஸித்தோபாயம், அதில் துர்பல புத்திகளுக்கு மாலை நண்ணி காலைமாலை விண்டு தேனைவாடா மலரிட்டு அன்பராம் ஸாங்கபக்தி, அதில் அசக் தர்க்குத் தாள்டையும் ப்ரபத்தி, அதில் அசக்தர்க்கு உச்சாரண மாத்ரம், ஸர்வோபாய சூந்யர்க்கு இப்பத்தும் பாடியிடும் தெண்டென்று கீதாசார்யனைப் போலே அதிகாராநுகணம் நெறியெல்லா முரர்க்கிறார் ஒன்பதாம்பத்தில்.

228. சரிகுழல் அஞ்சனப் புனல்மைந்தின்ற பொல்லாப்புனக் காயா வென்னும் ஆபத்திற் கொள்ளும் காமரூப கந்தருபத்தாலே ப்ரபந்நார்த்திலூரனுவன் அருள்பெறுமபோதனுகவிட்டதுக் குப் பலமான வானேறும் கதிக்கு அண்ட மூவுகும் மூன் யேடிக் கால் விழுந்திடத்தே நிழல் தடங்களாக்கி அழுதமளித்த தயரதன் பெற்ற கோவலஞ்சையாலே வேடன் வேடுவிச்சி பக்கி குரங்கு சராசரம் இடைச்சி இடையர் தயிர்த்தாழி கூணி மாலா காரர் பினவிருந்து வேண்டிசிலிட்டவர் அவன் மகனவன்

தம்பி ஆனை அரவம் மறையான் பெற்ற மைந்தனகிற பதி ணெட்டு நாடன் பெருங்கூட்டம் நடத்து மாத்தனை வழித்துணை யாக்கி அறியச் சொன்ன ஸ்பரபாதத்தே துணைப்ரியாமல் போக் கொழித்து மீள்கின்றதில்லையென்று நிச்சித்திருந்தவர் ஸஞ்சிதம் காட்டும் தசையானவாறே முந்துற்ற நெஞ்சுக்குப் பணி மறவாது மருளொழி நகு கைவிடேலென்று கருத்யாக்ருத் யங்களை விதித்து நெஞ்சுபோல்வாரைத் தொண்டரென்ற மைத்து, வலம் செய்து எண்ணுமின் பேசுமின் கேண்மின் காண் மின் நடமின் புகுதுமென்று கர்த்தவ்யம் ஸ்மர்த்தவ்யம் வக்தவ் யம் ச்ரோதவ்யம் த்ரஷ்டவ்யம் கந்தவ்யம் வஸ்தவ்யமெல்லாம் வெளியிட்டுப் பின்க்கறவைச் சார்வாக நிகமித்து எண்பெருக்கி வெண்ணும் திருநாமத்தின் சப்தார்த்தங்களைச்சுருக்கி மாதவ னென்று தவயமாக்கிக் கரண்த்ரயப்ரயோகவ்ருத்தி ஸம்ஸாரி களுக்குக் கையோலை செய்து கொடுத்துச் செஞ்சொற்கவிகஞக்குக் குக் கள்ள வழி காவலிட்டு மனம் திருத்தி வீடு திருத்தப்போய் நாடு திருந்தின் வாறே வந்து விண்ணுலகம் தரவிரைந்து அத்தை மறந்து குடிகொண்டு தாம் புறப்பட்ட வாக்கையிலே புக்குத் தானநகர்களை அதிலேவகுத்துக் குரவை துவரைகளில் வடிவ கொண்ட சபலனுக்கு தேஹுதோஷ மறிவித்து மாயையை மடித்து வானேதரக் கருதிக் கருத்தின்கண் பெரியனுணவைன இன்று அஹேதுகமாக ஆதரித்த நீ அநாதயநாதர ஹேது சொல் வென்று மடியைப் பிடிக்க, “இந்தரியிகிங்கராயக் குழிதூர்த்துச் கவைத்தகன்றீர் என்னில், அவை யாவரையும் அகற்ற நீவைத் தலை யென்பர்; அது தேஹுயோகத்தாலே யென்னில், அது துயரமே உற்ற விருவினை உன் கோவமுமருஞமென்பர்; ஈவிலாத மதியிலே னென்னு மும்மதன்றே கர்த்துத்வ போக்த்தருத்வங்க னென்னில். ஆங்காரமாய்ப் புக்குச் செய்கைப் பயனுண்பேனும் கருமழும் கருமபலனுமாகிய நீ கர்த்தா போக்தாவென்பர் ; யானே எஞ்ஞான்று மென்றத்தாலேயென்னில் ; அயர்ப்பாய்ச் சமயமதி கொடுத்து உள்ளம் பேதம் செய்கை உன் தொழிலென் பர்; ஜீவப்ரக்ருதிசைதந்யம் நீங்கும் வரத ஹேது: அகமேனி யிலழுக்கறுக்கை அபிமாநிக்ருத்யம்; தான் நல்கும் பந்தம் நிரு பாதிகம். ஸௌஹார்தம் எஞ்ஞான்றும் நிற்கும்; பின்க்கிப் பேதியாத ஜஞாநாதி வைகல்யமில்லை; ஏக மூர்த்தியில் அல்லல் மாய்த்த யத்நபவித்வங்கள் நம்மது; நாம் தனி நின்ற ஸ்வதந்த்ர ரென்று அவனே அறிந்தனமே யென்னும் ஸர்வஜ்ஞரிவர், நெறி காட்டி அருகும் சுவடும் போலே இதுவும் நிருத்தரமென்று கவிழ்ந்து நிற்க, அமந்த்ரஜ்ஞரூத்தலை கோஷம் போலே ஏறப் பெறுகிற எழுச்சியை ஸ்ராஷ்பிப்பிக்கிற மேகஸமுத்ர பேர்கீத காஹுளாசங்காசிஸ்ஸ்துதி கோலாஹுலம் செவிப்பட்டவாறே

ஸாக்ஷாத்கரித்த பரப்ராப்திக்குத் தலை மிசையாய் வந்த தாள் களைப் பூண்டு போகாமல் தடுத்துத் திருவாணையிட்டுக் கூசம் செய்யாத செய்திப் பிழை, பற்றுக்கொம்பற்ற கதிகேடு, போர் விட்ட பெரும்பழி, புறம்போனால் வருமிழவு, உண்ணிட்ட மூற் றீம்பு, அன்புவளர்ந்த அடியுரம்; உயிருறவு முதலளவு துரக்கை களாலே பெருவாணை அல்லவாக்கின பேரவா குளப்படியாம்படி கடல் போன்ற ஆதரத்தோடே சூழ்ந்து தாபங்களை ஹரித்தமையை வெளியிடுகிறார் பத்தாம்பத்தில்.

229. உருமையோடே உற்றேஞக்காதொழிந்தது நாடுதிருந்த நச்சுப் பொய்கையாகாமைக்கு ப்ரபந்தம் தலைக்கட்ட வேர்குடுவார் மண்பற்றுப்போலேயென்னுமவற்றிலும் இனி யினியென்று இரு பதின்கால் கூப்பிடும் ஆர்த்த்யதிகார பூர்த்திக்கென்னுமது முக்கயம்.

230. சுமலக்கண்ணென்று தொடங்கிக் கண்ணுள் நின்றிருதி கண் டேனென்ற பத்தும் உட்கண்ணேயோய் காண்பானவாவுதல் அதிலிரட்டியாகையாலே கண்டுகளிப்ப வளவும் பரஜ்ஞாநகர்ப்ப பரபக்தி.

231. இருந்தமை யென்றது பூரண ப்ரஜ்ஞாநம்.

232. முடிந்த அவாவென்றது பரமபக்தி.

233. இவை ஜ்ஞாநதர்சநப்ராப்த்யவஸ்த்தைகள்.

234. அவித்யாநிவர்த்தக ஜ்ஞாந பூர்த்திப்ரத பகவத்ப்ரஸாதாத் மோக்ஷலாபமென்கை மயர்வற வீடுபெற்றவென்ற ப்ரபந்தத கார்த்த்யம். .... *

அழகிய மனவாளப் பெருமாள் நாயனர் திருவடிகளே சரணம்.
ஜீயர்திருவடிகளே சரணம்.

தந்தருளவேணும் தவத்தோர் தவப்பயனேய்
வந்த முடும்பை மனவாளா—சிந்தையினால்
நீயுரைத்த மாறன் நினைவின் பொருளாணத்தென்
வாயுரைத்து வாழும் வகை.

ஆசார்யஹ்ருதயம் முற்றிற்று.